

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2017. júl.–aug.
XXII/4. szám

Ára: 290,- Ft

Tekia – kegykép

Munkatársaid lehetünk

*Áldunk és magasztalunk leghentebb Szentháromság,
Atya, Fiú és Szentlélek!
Dicsőítünk és áldunk téged, akinek szavára lett a világmindenség.
Aki a semmiből teremtettél minket azért,
hogy hálát adjunk neked, mert a te szeretetből létezőnk.
Szeretünk téged, és ennek jeleként megtartjuk törvényeidet.
Add kegyelmedet, hogy cselekedeteink a te szeretetedet tükrözzék,
és így magasztalhassanak téged, az örökkön élő Istent!
Istenünk, köszönjük, hogy ekkora méltóságban lehet részünk,
hogy Szent Fiad képmására alkottál minket.
Köszönjük, hogy szabad akaratot adtál nekünk,
hogy munkatársaid lehessünk a megváltásban.
Így Szent Fiad sorsában osztozhatunk itt a Földön!
Bocsásd meg nekünk, hogy viszolygunk és menekülünk
az áldozat vállalástól, a szenvedéstől.
Pedig ha Jézus szenvedésével egyesülve felajánljuk azokat,
akkor lelkeket tudunk megmenteni az örök boldogságra.
Míg a sátán igyekszik áldozatokat szedni közülünk,
addig a vállalt és neked felajánlott szenvedéssel
kiragadhatjuk a markából a lelkeket,
hogy Isten dicsőségébe jussanak.
Add kegyelmedet,
hogy a lelkek mentésében minél gyakrabban
szívvel-lélekkel rész tudjuk venni, Isten nagyobb dicsőségére!
Ámen.*

Jánossy Gábor

Tartalomjegyzék

Részlet a Szeretetláng Naplóból (15).....	1
Az édesanyák	6
„Minden forrásom belőled fakad!”(Zsolt.87,7).....	9
Visszatérőben az áldoztatórás használata	20
Szentségimádások hazánkban.....	22
Egy kis idő.....	24
Két világháborús élmény.....	25
Kik lehetnek Jézus testvérei?	26
P. Lang Siegfried M. ORC: Fatima száz éve	31
Teljes búcsú 2017-ben.....	37
Valóban „egy istent imádunk”?	39
A napi evangélium mellett.....	41
Boldog Maria Serafina nővér látomása Lutherről.	42
Egy váratlan találkozás személyes élményéről	44
Iszlám vagy halál? – A kopt zarándokbusz elleni merénylet megdöbbentő részletei....	49
Szűz Mária, a keresztények segítségére	51
Szűz Mária ünnepek (folytatás).....	52
Mária-kegyhelyek	
Tekia	55
Mária kicsinyei	
Csak a pápával	57
Rózsafüzér	
A világ kicsi fényei	59

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Kármel Szűzanya

KisJézussal

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templom-
okban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (15)

1962. november 23.

„Leánykám! Gyere, *gyűjtsük össze az elhullott búzaszemeket!*”

Hirtelen nem értettem, mit kíván tőlem az édes Üdvözítő. Csendben vártam, hogy tudtomra adja szavainak jelentését. Ő kérlelő hangon szólt:

„Ne haragudj, amiért ismét Szívem jól ismert bánatát tárom feléd. Tudod, a Nekem szentelt lelkek, akik jó földbe hullottak, bő termést hoztak, s most szét-hullva azt hiszik, hogy nekik már nincs rendeltetésük, csak az, hogy barmok eledelévé váljanak. Nem hagyják magukat összeszedni és megőrölni, pedig e nélkül nem lehetnek hasznos teremtmények. Ó, mennyire fáj lelkem ezekért az elhullott búzaszemekért! *Leánykám, panaszos szavaim fájdalmát fogd fel! A mi bensőnk együtt érezzen!*”

1962. november 29.

Ma gyónni voltam B. atyánál, s átadtam neki a Szent Szűz közléseit. Ő több mindent beszélt, míg végre áttért a Szent Szűz közléseire, mert még csak néhány sort olvasott el belőle, pedig egy hete, hogy átadtam. Én szomorúan hallgattam: „Jó Szűzanyám, láthatod, mit tudok én tenni? Tudom, semmit. Te cselekszel általam. Nem rajtam múlik, hogy eddig még semmi nem történt.” *Gyónás közben az atya utalt kevélységemre. Szavaiból azt vettem ki, hogy alázatosságba burkolt kevélységből származik, amiket átadtam neki.* És mindenről beszélt, csak a Szent Szűz Szeretelángjáról nem. Én régi bűneimet soroltam fel. „Te tudod, Édesanyám, amióta Szeretelángodat átadtad, azóta mennyire távol tartod tőlem a bűnt, azóta csak a múlt bűneit siratom. *És sirathatom-e eleget?*” Az atya tovább fejtegette, hogy a léleknek milyen csodálatos kirobbanásai vannak, és nem biztos, hogy isteni eredetűek. Engem nagyon zavartak ezek a dolgok. Szerettem volna szót kérni, hogy én is beszélhessek, de nem tettem meg. Türelmet, alázatosságot és nyelvem fékezését gyakorolva hallgattam további fejtegetéseit, hogy *ő a legnagyobb csodának azt tartja, hogy hat gyermekemet egyedül neveltem fel. Ő ezt csodálatos Gondviselésnek tartja, és hozzátette: ha úgy igaz, ahogy én mondtam. Én kételkedő szavaira csak ezt mondtam: „Isten látja lelkemet.” Igen fáj az ő hozzám való bizalmatlansága. Arra gondoltam, én semmi vagyok, Isten az, aki cselekedte velem, Ővé minden dicsőség. És boldogan tettem az Úr Jézus szentséges lábai elé ezeket a gyónás közben kapott megaláztatásokat. Hisz a Szűzanya megmondta, csak ezek által leszek alkalmas Szeretelángjának továbbadására.*

Az Úr Jézus egy alkalommal szelíd szavakkal kért: „Ne légy mindig türelmetlen! Másokkal elnéző vagy és türelmes, önmagaddal meg türelmetlen. Önmagaddal szemben is vannak kötelességeid. Fordulj csak Felém, az Én fényességemet vedd át, és add át felebarátaidnak! **Élj elrejtett életet!** Nézd az erdők ibolyáját. Nem megható? Alig látszik ki a földből, és mégis hogy keresik illatáért! A kis virág is Tőlem veszi illatát. *A te életed is legyen rejtett és illatos, mely az Én illatomat árasztja, és ez után (is) menni fognak a lelkek. S te csak hagyd magad megszedni, Én pótolom majd kegyelmeimmel újra az illat áradását. Megkérlek, szeresd felebarátaidat, és ha azt hallod, hogy az Én nevémet valaki sóhajtózza ejti ki, figyelj fel rá! Az Én nevem kiejtése zengjen fűledben, és a felsóhajtó lelket segítsd közelembem!*”

Péntek: Ez a nap mindig a szenvedések és fokozott áldozatvállalások napja. Most is a fáradságtól vergődve vonszoltam magam az Úr lábai elé. A három szentóra (alatt), melyet szenvedéseiben elmerülve szeretnék eltölteni, minden erőmet összeszedve igyekeztem imádságra hangolni lelkemet. *Az édes Üdvözítő megszánta gyengeségemben való vergődésemet, és lelkem magányosságában szerető szavaival szólt hozzám:*

„Nézd, hol járok! Elhagyottan, falvakban és városokban. Amerre csak nézel, mindenhol Engem látsz, gondozatlan ruhában, fenséges lényemen előmlik szomorúságom, sikertelenségem.”

Lelkemet úgy meghatották szavai, hogy csak zokogni tudtam. Ő így szólt újra:

„Látod, **mennyit járok a lelkek után**, és nem akarnak észrevenni. Rám pillantanak, azután elkapják fejüket, mikor meglátják szomorú pillantásomat. Vannak, akik azt mondják: Sajnálunk, de majd máskor. A legtöbben észre sem vesznek.” És fájdalmasan felkiáltott lelkemben: „Ó, határtalan közöny! Leánykám, Szívem itt marad veled. Kissé megpihenek. Tudom, te megértesz, kedvemben jársz minden erőddel.” És kért, hogy maradjak Vele. „Ó, ez az egyedüllét, ez a megvetettség!” – sóhajtotta bele lelkembe. „Enyhítsd fájdalmaimat gyakori jelenléteddel!”

„Imádott Jézusom! Látod, milyen gyarló vagyok?! Lelkem óhajtva kíván, testem fáradsága meg arra kényszerít, hogy elbúcsúzzam Tőled.” Közben óráimra néztem, közeledett három óra. Ő így szólt:

„Veled megyek. A mi lábunk együtt járjon!” És nem hagytuk abba a beszélgetést. Ő csak tovább panaszoalta lelkének elhagyatottságát, és esdekelve kért újra:

„Leánykám, **ne hagyj el! Most még jobban, még szorosabban magamhoz fűzlek szenvedéseim által.**”

1962. november 30.

Ma reggel, mikor a hat órai harangozást elkezdtem, a Szűzanya szólt kedvesen:

„Napközben is ajánljátok fel munkátokat Isten dicsőségére! Ez a kegyelem állapotában történő felajánlás is a sátán megvakítását fokozza. Éljetek tehát kegyelmeim szerint, hogy mind jobban és mind nagyobb területre terjedjen ki a sátán megvakítása. A sok kegyelmet, melyet nektek nyújtok, mind jobban használjátok fel, mert ez a lelkek tömeges megjavulását fogja maga után vonni!” Fontos!

1962. december 1.

„Leányom! Látom, nagy szorongásaid vannak, félsz a nagy úttól, hogy újabb megpróbáltatás számodra Szeretelángom átadása. Legyen fellépésed nagyon alázatos és bátor, határozott. **Én veled megyek.** A Szeretet Lelkének birtokában van lelked, az Ő ereje kísér és megvilágítja azok lelkét, akikhez menned kell.”

A Szent Szűz azt is mondta, milyen lelkülettel lesznek azok, akikhez mennem kell, és akikhez küld, milyen kétellyel fogadják Szeretelángját. És tovább beszélt erőt adó beszédével:

„Sok és fájdalmas félreértésen és a megaláztatások fokozottabb vállalásán kell keresztülmenned. Akihez irányítalak, az is szenved, őt is a fájdalmas kételyek gyötrik, még jobban, mint téged. Látod, kislányom, most is azt mondom, hogy lásd, miért kell neked annyit szenvedni, imádkozni és böjtölni, és azoknak is, akikhez irányítalak. Hogy valamiképpen érdemet szerezzetek Szeretelángom továbbadására, mert igen nehezen indul meg. Megmondom azt is, nem ok nélkül juttatom a kételkedő lelkületűekhez, hanem azért, hogy megérezzék Szeretelángom kegyelmi hatásának kiáradását, s higgyenek nekem és bizzanak bennem.”

Mikor a Szűzanya jóságos szavait meghallottam, nagyon elcsodálkoztam, mert az előző napi szenvedések és kísértések után az Úr Jézus szólt:

„Szenvedj Velem! Fokozni fogom lelked szenvedéseit, és szavaimat is távol tartom tőled.”

Ilyenkor mindig megremegek a szomorúságtól. Az Üdvözítő jóságos szavakkal vigasztalt:

„De jelenlétem érzetét meghagyom benned. *A nagy szenvedésekhez, melyeket most elárasztok benned, igen nagy erőt ad Anyánk Szeretelángja. S ez az,*

mely Engem is lekötelez, hogy jelenlétem érzetét ne vonjam meg tőled. Neki is köszönd meg!”

A Szűzanya még sokat beszélgetett velem. Úgy oktatott, mint egy kislányt.

„Mondd, miért félsz? (Én ugyanis azzal a gondolattal foglalkoztam, hogy a püspök atyához kell mennem, s ha erre gondoltam, mindig összeszorult a szívem.) Légy határozottan bátor, én lépek fel veled. Ezt a szenvedéseiddel kiérdemelted, ne legyen kétely lelkedben. Ezért kellett ennyit szenvedned, és csak a szenvedések által lettél erre alkalmas, ennek a nagy kegyelemnek továbbadására. Nincs okod a félelemre, mert ez azt jelenti, hogy lelkedet ugyan alkalmassá tettük, de mégis érezd azt szüntelenül, hogy **eszköz vagy kezünkben**. Ne tulajdoníts semmit magadnak! A félelem oktalanság, mert ez még mindig önteltséged tükröződése. Azt hiszed, te képes lenni valamire? Kislányom, add át már magad egészen, lásd be semmiségedet! Mi vezérlünk téged. Azért mondom, sem félni, sem magadnak tulajdonítani nem szabad semmit.”

Aznap egész nap olyan lelkiállapotban voltam, hogy alig tudtam magamról valamit. Írtam a Szent Szűz közléseit. Szombati nap volt, és csak este tíz óra felé ébredtem annak tudatára, mi is van velem. Akkor jöttem rá, hogy sem kenyeret, sem tojást nem hoztam, amivel a gyermekeim megbíztak. A Szűzanya beszélgetése annyira eltöltötte egész lényemet. Nem tudok ezekből mindent leírni, csak ezt a keveset.

1962. december 12.

A máriaremetei kegytemplomban átadtam a Szent Szűz közléseit annak az atyának, akihez a Szent Szűztől vezetettve mentem. Az atya azt mondta, egy hét múlva választ ad rá.

Ugyanaznap mentünk Székesfehérvárra. A vonatunk délután két órakor indult. **A Szent Szűz közléseit vittem a püspök atyához.** Megérkezésünkkor az est homálya borult már a hófödte városra. Én a Szent Szűz szavain elmélkedtem: „Szállást kell keresnünk Szeretelángomnak.” Lelkem megtelt áhítattal. Tehát ez lesz a hely, ahol a Szent Szűz Szeretelángja szállást kap. Most a Szűzanya csak ennyit mondott:

„Induljunk el!”

Az első utunk az ifjú pap, Kaszap István sírjához vezetett. Miután sírjánál oltalmába ajánlottam magam, bementünk a templomba is. A szent püspök, Prohászka sírjánál is hosszan imádkoztam, az ő szavain elmélkedve: „Mit kívánsz, Te nagy Úr tőlem, ki Tőled függök, Általad és Benned élek.” Ahogy

sírjánál térdeltem, annyira meghatódtam, nehezen jöttem el onnan. Sok-sok mondanivalóm volt számára, a sok kérdés, mely a lelkek közügye. „Segíts, szent püspök, s áldj meg engem!”

A Szűzanya úgy intézte a dolgokat, hogy minden az ügy javára történjen. Még aznap este a püspöki misén is részt vettem. Az elszállásolásunk várakozáson felüli volt (Ugyanis a mellém rendelt nővérrel mentem).

Másnap a hajnali szentmisén a Szűzanya így szólt:

„Nézz az előtted ülő két kisgyermekre!” Felnéztem. Két kis sovány gyermek ült előttem, s mivel a Szent Szűz hívta fel figyelmemet a két kisgyermekre, hosszan elnéztem őket. A gyermekek meglepően illedelmesek voltak, ruhájuk szegényes, de gondozott volt. A Szent Szűz tovább beszélt:

„Kislányom, **erre a két kisgyermekre rálehelem Szeretatlángom kegyelmét.** Vágyódásod ajándéka ez. Tartsd szem előtt a két kisgyermeket, különösen sokat imádkozz értük! Szeretatlángom különös kegyeltjei ők mostantól fogva. Segítsd őket anyagilag is.”

Ahogy a Szent Szűz éreznem engedte, hogy Ő általam engedi az Ő Szívének Szeretatlángját és melegét rálehelni a kisgyermekre, sírva fakadtam: „Anyám, mily jóságos vagy Te!” Átzokogtam a szentmisét. Mily sok az a kegyelem, melyet Ő áraszt reánk! Szentmise után szemmel tartottam a gyermekeket. Mikor kimentek, utánuk siettem, hogy nevüket és címüket megtudjam. Közben azt is megtudtam, hogy sokgyermekes család gyermekei.

Tíz óra előtt tíz perccel elvezettek a püspöki palotába. Nem a rendes bejáratnál mentünk, hanem előbb a konyhába. Ott az egyik nővér, aki épp tézstagyúrással foglalatoskodott, munkáját abbahagyva intett, hogy menjünk utána. Az alagsoron sötét folyosón keresztül vezetett utunk, míg utána felértünk a folyosóra, majd a püspöki váróterembe. Kevés várakozás után a püspök úr titkárához vezettek (H). *Ő a kápolnába vezetett. Ott hamar mély áhítatba merültem. „Imádozt Jézusom, végre itt vagyunk!”*

Rövid várakozás után észrevettem, hogy valaki bejött, és a „Veni Creator Spiritus” imát kezdte egészen hangosan. Én nem néztem mindjárt oda, hogy ki imádkozik, de mivel az ima tovább is tartott, odanéztem. A püspök atya volt. Míg én felálltam, ő az imaszámolyt maga elé készítette. Eléje térdeltem, hogy az előre bejelentett gyónást elvégezzem. Ez hosszan tartó volt. Én csodáltam szent nyugalmát és azt az önfegyelmet, melyet a hosszú időn át tanúsított. Egyetlen egyszer sem szakította meg egyetlen közbeszólással sem. És miután befejeztem, kisvártatva megkérdezte, szeretnék-e még valamit mondani? „Nem.” – mondtam én. Ő mindent megválaszolt. Én csodáltam rendkívüli

szellemi frissességét, mellyel megválaszolta kérdéseimet. Feloldozás után még egyszer hosszan megáldott. Szavai megnyugtatták lelkemet, eloszlatták gyötrő, kínzó kételyeimet. Ott nyomban leborultam hálát adni az Úrnak. Közben a püspök atya is még rövid fohászt végzett. Mikor felállt, hozzám lépve jóságos, atyai kezével homlokomra keresztet rajzolt. Erre nem voltam elkészülve. Hirtelesen mozdulattal csókkal illettem áldást adó kezét. Ez úgy meghatott, és miután ő kiment, én még ott maradtam, és átélmélkedtem a Szent Szűz közléseinek átadását. A Szűzanya jósággal és szelidséggel szólt hozzám:

„Ez a rendkívüli megkönnyebbülés, melyet most érzel, az én ajándékom. Tudod mit? Most pihenjünk egyet, hogy legyen erőd a további küzdelemre, mely rád vár.”

S ahogy ezeket a szavakat kimondta, anyai szeretetével jóságosan simogatta lelkemet. Én lélekben megpihelve a püspök atya különös áldására gondoltam, mert áldása nyomán az Úr békéje töltötte el lelkemet, oly csodálatosan, hogy ilyet még soha, semmiféle áldás után sem éreztem. Ha rágondoltam, még néhány nap múlva is a boldog megnyugvás árasztotta el szívemet.

(Szeretláng Lelki Napló 98-103. o.)

Az édesanyák

Ritka az olyan eseménysorozat, mint az ideai, május 7-i vasárnap volt. Egyszerre volt Anyák napja, és a papi, szerzetesi hivatások napja – sőt, még Boldog Gizellát, Szent István királyunk feleségét is ünnepelehttük ezen a napon, akár úgy is, mint édesanyát, aki királynéi hivatásában a trónutódlás kérdésében méltósággal élt. (Nem rajta múltott, hogy nem volt Szent István halála után trónörökös.) – Egyes helyeken azonban a papi és szerzetesi hivatások lettek kiemelve, ami egyrészt rendjén is van, hiszen *nagy szükségünk van igaz és jó papokra, de fontos lenne, hogy az Édesanyai Hivatást is legalább ilyen komolysággal kezeljük, különösen, ha Szűzanya Édesanyánkról van szó.*

Magam is egy olyan szentmisén vettem részt, amely eszembe juttatta, hogy **a Legszentebb Édesanya ünnepét egy kicsit** – legalább ilyen módon – **szükséges lenne kiemelni. Teszem ezt azért is, mert ha a Szűzanya, mint Égi Édesanyánk és Királynőnk nincs velünk, és nincsenek Neki földi, mindennapi áldozatokra is képes követői, akkor ugyan ki biztosítaná a papi és szerzetesi hivatásokat?** – Egy férfilelek csak nagy ritkán képes felfogni

azt, hogy minden boldogságossága mellett is milyen lelki-szellemi, és a fizikai testet, idegrendszerét is erősen igénybe vevő feladat egy gyermeket a világra hozni, és emberré nevelni.

Hangsúlyozom: minden boldogságossága mellett is olyan erőpróba, amelyet csak a szeretet szépít meg, és tesz könnyedebbé, örömteli és mosolygós várakozássá, vagy később az élet részévé. Bizony, nagy tiszteletet érdemelnek az édesanyák, és különösen nagy tiszteletet Az, Aki a Világ Üdvözítőjét hordozta Szíve alatt. Az Ő nehézségeit csak a Szentírás néhány tömör mondata mutatja...

Éppen ezért jutott eszembe, hogy egy olyan emberen keresztül szóljak most néhány szót az édesanyákról, aki mélységesen tisztelte az Égi- és a földi édesanyját tudva azt, hogy jó esetben a földi édesanya az Égi Anya mintájára teszi dolgát a világban.

„Az új kardinálisok közül Te leszel az első, akinek vállalnod kell a bíbor színnel jelzett vértanúságot!” - mondta Mindszenty Józsefnek XII. Piusz pápa 1946. február 21-én.

És nem sokkal később, 1948. december 26-án este Mindszenty bíboros vacsora után imazsámolyán térdelve imádkozott, és elmélkedett. **A rendőrök benyomultak a szobájába és letartóztatták, hazaárulással, kémkedéssel és valutaüzérkedéssel vádolva. Édesanyja szeme láttára hurcolták el Esztergomból a magyar katolikus egyház prímását.** - A Hazájáért hősiessen küzdő bíborosnak az volt az egyik, visszaemlékezéseiben is megemlített nagy szív-fájdalma, hogy édesanyja milyen megrázóan lett az ő durva elhurcolásának szemtanúja!

„Mártír volt, aki csodálatos helytállással viselt el testi és lelki szenvedéseket egyházához és népéhez mindvégig kitartó hűségében. Korszakunknak, egy olyan korszaknak a vértanúja, amelyben új mártírtípust teremtett az ideológiai és politikai okokból támadt vallásüldözés... Tisztelettel és nagybecsüléssel hajlunk meg ez előtt a modernkori vértanú előtt...” (König bécsi bíboros-érsek temetési prédikációjából)

Mindszenty József a Mária-tiszteletről

„Csak azt tesszük a Mária-tisztelettel, amit Jézus Krisztus tett és tanúsított Máriával szemben. Jézus szeretve tisztelte Máriát, engedelmeskedett neki, és bekapcsolta üdvösségünk legfelségesebb mozzanataiba és titkaiba. Gyermek soha úgy nem szeretett édesanyját, mint Jézus Krisztus. Jézus meghalt az emberekért, de elsősorban érte halt meg, hogy kifizesse nagysága, méltósága és

kiváltságai nagy tengerének nagy árát. A Boldogságos Szűz számára szerezte a megváltás legelső gyümölcseit, amelyekhez a Boldogságos Szűz csak a Fia érdeméből jutott. Krisztus vérrel törleszti az Istenanyaságot, az asszonyokból kiválasztottságot, a Szeplőtelen Fogantatást, a túlradó kegyelmeket, és az irányunkban való anyaságot is... ”

„Ha Magyarország megtalálja Nagyasszonyát, akkor életet talál.”

„Csodálatos fonala a magyar történelemnek a Mária-tisztelet. Ahogy a Duna kiemelkedik vízhálózatunkból, úgy emelkedik ki szélességével és mélységével a Mária-tisztelet a történelmünket átjáró sok egyéb szellemi, lelki folyamatból.”

„Amikor mi a Boldogasszony évének Mária-ünnepségeit kigyújtjuk a sebes nemzet országának különböző pontján, arra akarjuk rávezetni a nemzetet: nem csak anyag, föld, test, vér van a mi életünkben, hanem van édesanyai szeretetet az Isten trónjánál, és itt lent a családi házakban. Ez az édesanyai szeretetet hatoljon be mezőre, műhelybe, hivatalba, és lépjen a gyűlölet, a bosszú, a csattogó fogak helyébe. Úgy szerette Isten, de a Boldogságos Szűz is a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte.” (Mindszenty József) (forrás: A Szív c. újság 1946. szeptember 14.) / www.szentistvankorus.hu)

Részlet a Csehimindszenti keresztútból:

4. állomás: Jézus édesanyával találkozik

„A börtönajtóban csak édesanyád vár. Finom lelkű anya a börtönök mélyén. Egyedül ő lép utánad oda, és ha a börtönnél mélyebben vagy, fegyház, siralomház örvényében, ő nem riad vissza.” (Mindszenty József)

Itt az idő, hogy előjjenek a rejtettségben élő Édesanyák, Boldog Gizella, Árpád-házi Szent Erzsébet, Szent Hedvig (Nagy Lajos király leánya, lengyelül Jadwiga), Árpád-házi Mária (V. István leánya, Szent Margit unokahúga), Szent Piroska (Szent László leánya, bizánci nevén Szent Iréne), Szilágyi Erzsébet, Zrínyi Ilona követői, ... és még sokan mások egészen Erzsébet asszonyig.

Elő kell jönniük a hős lelkű Anyáknak, mert a Szűzanya, s a Haza szólítja lányait, s fiait!

„Ha Magyarország megtalálja Nagyasszonyát, akkor életet talál.”

G.M. (2017.05.07.)

„Minden forrásom belőled fakad!”(Zsolt.87,7)

„Az Eucharisztia az Egyház legnagyobb felelőssége. Az Egyház sok mindenért tartozik felelősséggel a történelemben: a tiszta tanításért, az emberért, a kultúráért, művészeti értékekért, de mindez nem mérhető ahhoz a felelősséghez, amit a Megváltó Teste és Vére, megváltásának váltságdíja iránt visel.”
(*Raniero Cantalamessa*)

1. Az Eucharisztia – mondja IV. Orbán pápa – az a titokzatos lepel, mely az ég és föld Urát takarja, mely az Istenembert közelebb hozza a föld lakóihoz és az ő jelenléte által a mi üdvösségünkért felidéri és fenntartja a megemlékezést az ő életéről és haláláról. Az Eucharisztia számunkra az isteni szeretetnek élő, de titokkal teljes emlékjele és egyúttal egybefoglalása Krisztus megváltói szeretetének, mely az idők végéig tart. Az Eucharisztia a kegyelmek forrása és az erőt adó forrás a gyöngye, de felfelé törekvő emberiség számára, mert nem csupán Isten kegyességének valamely jelét foglalja magában, hanem magát az Isten Fiát adja nekünk, mint ételt és italt. (*Szunyogh Xavér dr. O.S.B.: Az Eucharisztia tisztelete*¹)

2. Minden élőlény táplálékra szorul. Mégpedig olyanra, amelyik megfelel annak az életnek, amelyet fenn kell tartania. Az ember élete hármassal: testi, szellemi, lelki; tehát táplálékának is hármassal kell lennie. „Ha a földön a mennyország polgárai laknak, hát a kenyeret is a mennyből kell nyerniük.” (Szent Bonaventura.) Amint a test elszorvad táplálék nélkül, éppúgy elszorvada a lélek is. És mert Krisztus Urunk világosan hirdette, hogy „ha nem eszitek az Emberfia Testét és nem isszátok az ő Vérének, nem lesz élet tibennetek” (Jn.6,54), azért írja elő az Egyház, hogy legalább egyszer egy évben – húsvét táján – minden híve vegye magához ezt a lelki táplálékot. (*Tóth Tihamér dr.: Oltáriszentség a hit diadala*²)

3. Íme, az Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük (Jel.21,3). Figyelmeztet minket a Szentírás

1 Az idézett szöveg teljes terjedelme megtalálható: Bangha Béla S. J. (össz.) Az Eucharisztia –Az Oltáriszentség tanának hittani és erkölcsi tartalma, 133-147. oldal, Korda Rt., Budapest, 1938.

2 Bangha Béla S. J. (össz.) Az Eucharisztia –Az Oltáriszentség tanának hittani és erkölcsi tartalma, 6- 14. oldal, Korda Rt., Budapest, 1938.

nagy kötelességünkre, mellyel az Úrnak tartozunk. Ugyanis az Úr Jézusnak a köztünk való kedves tartózkodása a legmélyebb tiszteletet s őszinte, lelkes szeretetünket követeli meg. Nem állhatunk meg érzéketlenül, közömbösen e nagy titok előtt, hanem imádó hódolattal s kitörő szeretettel kell e hitet vallani, hogy Jézus itt van s mi vele szemben állunk s főleg két nagy kötelességünket kell felismernünk: az egyik az, hogy mily tisztelettel kell az Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézussal szemben viseltetnünk, a másik az, hogy ha igazán „hatásosan” imádkozni akarunk, akkor végezzük imáinkat, imádásunkat, esedezésünket, engesztelésünket a szentségi Krisztussal egyesülve.

Nagy tisztelettel kell lennünk az Oltáriszentség, sőt az oltár s a templom iránt is, hol Krisztus Urunk jelen van, mert a legeslegszentebb a földön mégis csak az Oltáriszentség. A legszentebb hely a földön az, hol az Úr Jézus most van jelen. Jelen volt a betlehemi barlangban, jelen volt Jeruzsálemben, a Gecemáni kertben s a Golgotán, most pedig ott van jelen, hol az Oltáriszentség van.

Mert mi is az ember az Istennel, az Isten végtelenségével, örökkévalósággal, s hatalmával szemben? Összehasonlíthatjuk-e ezt a kettőt a nélkül, hogy meg ne rettenjünk az örvény láttára, mely az Isten fölsége s az ember semmisége közt nyílik? Van-e hát számunkra mégis mód, hogy Istent megközelítsük, van-e út, melyen hozzá juthatunk?

Én vagyok az út, az igazság és az élet... a mi édes Jézusunkkal megyünk Isten felé, vele lépünk trónja elé; nem mi magunk, de ő meg mi. Neki, az Isten Fiának van joga ehhez, – joga van Istenhez lépni, de ha én vele vagyok, – ha hozzá tartozom, akkor nekem is lesz Istenhez férközésem. Jézus odalép az Atyához, mert természet szerint, öröktől fogva az Atyától való; én pedig s mindenki, ki Jézussal tart, azért lépek s jutok Istenhez, mert Jézussal megyek..., Ő általa Ővele, s Őbenne... Jézus mondja: *Atyám* s mi is mondjuk: *Atyánk, Miatyánk.*

Ó, mily tisztelettel s szent félelemmel kell tehát föltekintenünk az Oltáriszentségre, s mily bizalommal és vággyal kell jelen lennünk a szentmisén, mint akik ott Krisztussal mutatják be azt, ami az Istennek egyedül tetszik széles e világon, az Isten Fiát. Krisztus van itt, itt köztünk; ő van itt, valósággal. Itt az Oltáriszentségben imádkozik, ad hálát, engesztel; itt a szentmisében áldozza föl magát, s mondja: „Gyönyörűségem az emberek fiaival lenni” (Péld

8,31). Jézus az Oltáriszentségben a mi gyönyörűségünk; legyünk hát mi is az ő gyönyörűsége. (*Prohászka Ottokár: Az Oltáriszentség*³)

4. „Veletek vagyok minden nap a világ végezetéig” (vö. *Mt 28,20*). A „kenyértörés” – ahogyan kezdetben nevezték az Eucharisziát – örökre az Egyház életének középpontjában van. Az idők folyamán Krisztus általa jeleníti meg halálának és föltámadásának misztériumát. Benne személyesen Őt kapjuk, „az égből alá szállott élő kenyeret” (*Jn 6,51*), és Ővele nekünk adatott az örök élet záloga, melyben megízlelhetjük a mennyei Jeruzsálem örök lakomáját. „Az Eucharisztia az Egyház életének és küldetésének forrása és csúcsa”. Krisztus ugyanis nemcsak az Egyház történelmének, hanem az egész emberiség történelmének is a középpontja. Benne foglaltatik össze minden (vö. *Ef 1,10; Kol 1,15–20*)

Jézus azt mondta magáról, hogy Ő „a világ világossága” (*Jn 8,12*), és ezt életének két nagy eseménye, a színeváltozás és a föltámadás nyilvánvalóvá tette, mert bennük fölragyogott isteni dicsősége. Az Eucharisziában viszont Krisztus dicsősége el van fátyolozva. Az Oltáriszentség a legkiemelkedőbb módon „*a hit misztériuma*”. Mindazonáltal éppen teljes elrejtőzésének misztériumával teszi önmagát Krisztus a világosság misztériumává, mellyel a hívót az isteni élet mélységeibe vezeti be.

Emlékezzünk csak vissza, hogy az emmauszi tanítványok, miután az úr szavai megfelelően fölkészítették őket, az asztalnál, a „kenyértörés” egyszerű gesztusában ismerték fel Őt. A jelek csak akkor „beszélnek”, ha az értelem megvilágosult és a szív lángol. A misztérium a jelek által nyitja meg a hívők szemét.

Nagyon fontos, hogy a szentség egyetlen vonása se merüljön feledésbe. Az embert ugyanis mindig éri a kísértés, hogy az Eucharisziát a saját emberi dimenziói közé redukálja, holott valójában *az embernek kell kitárulnia a misztérium dimenziói előtt*. „Az Eucharisztia túlságosan nagy ajándék ahhoz, hogy csorbításokat és kétértelműségeket tűrhetne.”

Kétségtelen, hogy az Eucharisztia legszembevetőbb dimenziója *a lakoma*. Az Eucharisztia nagycsüdtörtökön este a húsvéti vacsorán született, éppen ezért még a szerkezetében is hordozza a *közös étkezés* jellegét: „Vegyétek és egyétek..., majd vette a kelyhet..., nekik adta, mondván: igyatok belőle mindnyájan

3 A Schütz Antal által szerkesztett, Prohászka Ottokár összegyűjtött műveit tartalmazó sorozatban, (Szent István Társulat, Budapest, 1929.) az „*Világosság a sötétségben*” című IX. kötetben jelent meg

...” (Mt 26,26–27). E szempont nagyon jól kifejezi a kommunió kapcsolatát, melyet Isten létre akar hozni velünk, s melyet nekünk egymás között meg kell valósítanunk.

Semmiképpen nem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy az eucharisztikus lakomának mélységes és elsődleges értelme az *áldozat*. Az Eucharisziában Krisztus újra megjeleníti számunkra a *Golgotán egyszer s mindenkiért bemutatott áldozatot*. Jóllehet az eucharisztikus lakomán a föltámadott Krisztus van jelen, magán hordozza szenvedésének jeleit, melynek „emlékezete” minden szentmise, miként a liturgia emlékeztet erre: „halálotat hirdetjük, Urunk és hittel valljuk föltámadásodat...”. Ugyanakkor, miközben megjeleníti a múltat, az Eucharisztia a történelem vége, *Krisztus második eljövételének jövendője felé irányít* minket. Ez az „eszkatologikus” szempont olyan magával ragadó erőt ad az Oltáriszentségnek, mely reménnyel tölti el a keresztény életet.

Én veletek vagyok minden nap...” (Mt 28,20) Az Eucharisziának mindezen dimenziói kapcsolódnak egy olyan szemponthoz, mely leginkább próbára teszi hitünket, és ez a „valóságos” *jelenlét misztériuma*. Az Egyház egész hagyományával összhangban mi hisszük, hogy az eucharisztikus színek alatt Jézus valóságosan jelen van. E jelenlétet – amint VI. Pál pápa érthetően magyarázta – nem azért mondjuk *valóságosnak*, hogy tagadjuk a többi jelenlét valós voltát, hanem hogy kiemeljük a szubsztanciális jelenlétet, melynek erejéből Krisztus, az Isten-Ember teljes valójában jelen van. (<http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=27 - J14>) Ezért a hit megköveteli tőlünk, hogy azzal a tudattal álljunk az Eucharisztia előtt, hogy Krisztus színe előtt állunk. Éppen a jelenléte ad a többi dimenzióknak – lakoma, a húsvét emlékezete, eszkatologikus elővételezés – olyan jelentést, ami felülmúlja a pusztá szimbolikát. Az Eucharisztia a jelenlét misztériuma, mely által a leginkább megvalósul Jézus ígérete, hogy velünk marad a világ végezetéig.

„*Maradjatok bennem és én tibennetek*” (Jn 15,4) 19. Az emmauszi tanítványok kérésére, hogy „velük” maradjon, Jézus egy sokkal nagyobb ajándékkal válaszolt: az Eucharisztia szentségével megtalálta annak módját, hogy „bennük maradjon”. Az Eucharisztia vétele azt jelenti, hogy mélységes közösségre lépünk Jézussal. „*Maradjatok bennem, és én tibennetek*” (Jn 15,4). E bensőséges és kölcsönös egymásban „maradás” *bizonyos módon lehetővé teszi, hogy elővételezzük a mennyországot a földön*. Vajon nem ez-e az ember legnagyobb óhaja? Nem ezt tűzte-e ki maga elé célként Isten, amikor üdvözítő tervét megvalósítja a történelemben? Ő oltotta az ember szívébe az Igéje utáni „éhséget”

(vö. *ám 8,11*), azt az éhséget, amely csak akkor szűnik meg, amikor az ember teljes közösségre lép Övele. A szentáldozás azért adatott nekünk, hogy „jóllak-hassunk” Istennel itt a földön, beteljesedést várva az égben. (*Mane nobiscum Domine, II. János Pál pápa apostoli levele az Eucharisztia évéről*⁴)

5. Az eucharisztikus hit legfontosabb tartalma magának Istennek a misztériuma, a szentháromságos szeretet. Jézusnak Nikodémussal folytatott beszélgetésében találunk egy idevonatkozó megvilágosító kijelentést: „Isten úgy szerette a világot, hogy megszületett Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen. Mert Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ” (Jn 3,16-17). E szavak megmutatják Isten ajándékának legmélyebb gyökerét. Jézus az Eucharisztia-ban nem „valamit” ad, hanem önmagát adja; a tulajdon testét ajánlja föl és a tulajdon vérént ontja. Így ajándékozta saját létének teljességét, kinyilatkoztatva ennek a szeretetnek ősforrását. Ő az örök Fiú, akit az Atya odaadott értünk. Az evangéliumban azt is halljuk, hogy Jézus, miután az öt kenyér és két hal megszaportításával jóllakatta a sokaságot, azoknak, akik egészen a kafarnaumi zsinagógáig követték őt, mondja: „Az én Atyám adja nektek az igazi kenyeret az égből; Isten kenyere az, aki leszállott az égből és életet ad a világnak” (Jn 6,32-33), és a végén önmagát, a saját testét és vérént azonosítja ezzel a kenyérral: „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért” (Jn 6,51). Jézus így az élet kenyérének nyilatkoztatja ki magát, akit az örök Atya ajándékoz az embereknek.

Az Eucharisztia alapításakor maga Jézus beszélt az Ő vére ontásán alapuló „új és örök szövetségről” (vö. Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20). Küldetésének e végső célja már nyilvános életének kezdetén nyilvánvaló volt. Amikor ugyanis a Jordán partján Keresztelő János látta a hozzá jövő Jézust, felkiáltott: „Íme, az Isten báránya, íme, aki elveszi a világ bűnét” (Jn 1,29). Nem megrendítő hallanunk, hogy ugyanez a kifejezés minden szentmisében előfordul, amikor a pap áldozásra hívja a híveket: „Íme, az Isten báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit. Boldogok, akiket meghív lakomájára Jézus, az Isten báránya”... de ó jaj Uram, „nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj...” (*Sacramentum Caritatis, XVI. Benedek pápa szinódus utáni apostoli buzdítása*⁵)

4 Teljes terjedelemben itt olvasható: <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=27>

5 Teljes terjedelemben itt olvasható: <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=225>

6. Ha teljes gazdagságában szeretnénk fölfedezni az Egyház és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatát, nem feledkezhetünk meg Máriáról, az Egyház Anyjáról és példaképéről. Mária ugyanis el tud vezetni minket a Legszentebb Szentséghez, mert mélységes kapcsolatban van vele. Amikor az Egyház példaképeként tekint Máriára, meghívást kap arra, hogy kövesse őt e szentséges misztériummal való kapcsolatában is.

Máriánál jobban senki sem segíthet és nem lehet jobb vezetőnk e magatartásban. Amikor megismételjük, amit Krisztus tett az utolsó vacsorán, teljesítve az ő „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” parancsát, engedelmeskedünk Máriának is, aki arra biztat, hogy fenntartások nélkül engedelmeskedjünk az ő Fiának: „Tegyétek meg, amit mond nektek” (Jn 2,5). A kánai menyegzőn tanúsított anyai gondoskodásával mintha azt mondaná nekünk Mária: „Ne féljetek, bízzatok Fiam szavában. Ő, aki képes volt borrá változtatni a vizet, ugyanúgy képes a kenyeret testévé, a bort vérévé változtatni, Húsvétjának eleven emlékezetét hagyva e misztériumban híveire, hogy így legyen „az élet kenyere”.

Mária már az Eucharisztia alapítása előtt gyakorolta eucharisztikus hitét azzal, hogy *föjlajánlotta szüzi méhét Isten Igéje megtestesüléséhez*. Az Eucharisztia, miközben a szenvedésre és föltámadásra emlékeztet, folytatja a Megtestesülést. Mária az angyali üdvözléskor a test és a vér fizikai valóságában is magába fogadta Isten Fiát, elővételezve azt, ami bizonyos mértékben szentségesen minden hívőben megtörténik, aki a kenyér és a bor színében magához veszi az Úr testét és vérét.

Mélységes analógia van ezért Máriának az angyal szavára kimondott *igenje* és az *Ámen* között, amit minden hívő kimond, amikor magához veszi az Úr testét. Máriának azt kellett elhinnie, hogy akit méhében fogan „a Szentlélek erejéből”, az Istennek a Fia (vö. Lk 1,30-35), nekünk azt kell hinnünk, hogy ugyanaz a Jézus, Isten Fia és Mária Fia, teljes isten-emberi valóságában jelen van a kenyér és a bor színe alatt.

„Boldog, aki hitt” (Lk 1,45): Mária a Megtestesülés misztériumában az Egyház eucharisztikus hitét is elővételezte. Amikor a látogatáskor méhében hordozta a megtestesült Igét” ”tabernákulummá”, a történelem első „tabernákulumává” lett, akiben Isten Fia – emberi szemek számára még láthatatlanul – elfogadta Erzsébet imádását, mintegy „kisugározva” a maga világosságát Mária szemein és hangján keresztül. És Mária elragadtatott tekintete, mellyel szemléli az éppen megszületett Krisztust, s ahogyan karjába zárta őt, nem annak az elmondhatatlan szeretetnek a mintaképe-e, melynek minden szentáldozásunkat el kellene töltenie?

El tudjuk-e képzelni, mit érzett Mária, amikor Péter, János, Jakab és a többi apostol szájából hallotta az utolsó vacsora szavait: „Ez az én testem, mely értetek adatik” (Lk 22,19)? Az áldozatul adott és a szentségi jelekben megjelenő test ugyanaz, mint amelyet ő fogant a méhében! Az Eucharisztia vétele Mária számára azt jelentette, hogy újra magába fogadja azt a szívet, mely együtt dobogott az övével, és újra átélte, amit a Kereszt alatt tapasztalt.

Az Eucharisztia, mint Mária éneke, elsősorban dicséret és hálaadás. Amikor Mária fölkiáltott: „Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendezik az én lelkem az én üdvözítő Istenemben”, már a méhében hordozta Jézust. Dicséri az Atyát Jézus „által”, de dicséri „Jézusban” és „Jézussal együtt” is. Éppen ez az „eucharisztikus magatartás”.

Ha a *Magnificat* kifejezi Mária lelkületét, e lelkületnél semmi sem tud jobban segíteni nekünk az Eucharisztia Misztériumának megélésében. Azért kaptuk az Eucharisziát, hogy Máriához hasonlóan a mi egész életünk is *Magnificattá* váljon!

Az eucharisztikus misztérium – áldozat, jelenlét és emlékezet – *nem túrri a csonkításokat vagy eszközzé silányítást*. A maga sértetlen egészében kell átélni ünneplésekor is, a Jézussal való bensőséges beszélgetésben a szentáldozás pillanataiban is, és a szentmisén kívüli szentségimádás bensőséges csendjében is. Akkor az Egyház szilárdan épül és kifejezi azt, ami valójában: egy, szent, katolikus és apostoli; Isten népe, temploma és családja; Krisztus teste és a Szentlélektől életetett jegyese; az üdvösség egyetemes szentsége és hierarchikusan fölépített közösség.

Krisztus a testévé és vérévé változtatott kenyér és bor egyszerű színei alatt velünk járja az élet útjait mint erősségünk, útravalónk, és mindenki számára a remény tanúivá tesz bennünket. S ha e misztérium színe előtt az értelem megtapasztalja is a maga korlátait, a Szentlélek kegyelmével megvilágított szív meglátja, hogyan kell viselkednie, s hogyan kell elmerülnie az imádásban és a határtalan szeretetben. (*Ecclesia de Eucharistia*, II. János Pál pápa enciklikája az Eucharisztia és az Egyház kapcsolatáról ⁶)

6 Teljes terjedelemben itt olvasható: <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=36>

7. Az Oltáriszentség a szeretet köteléke az Istennel szemben

I. Az Oltáriszentség a szeretet köteléke az Atyával szemben

Áldoztatás előtt a pap kezébe vesz egy ostyát, a hívek felé fordul, és ezt mondja: „Íme, az Isten Báránya”. De bizvást mondhatná: „Íme, az egész mennyország!”

Mert mi a mennyország? Az Isten bírása.

Nos, hát halljátok az Úr szavait, melyekkel az Oltáriszentséget megígérte: „*Én tibennetek ...*” „*ti Énbennem ...*” „*én az Atyában*”. Mit jelent ez végeredményben? Azt a hihetetlen örömet, azt a hallatlan megtiszteltetést, amely után az ember mindig vágyott, de amelyet Krisztus nélkül soha el nem ért volna: „*Ti az Atyában*” és az „*Atya tibennetek*”. Eddig csak a csábító kígyó mondotta az embernek: „Lesztek, mint az Isten” (Ter 3,5) – és nem volt igaz! Most Krisztus mondja: Egyek lesztek az Atyával – és ez már szent igaz!

Egyek lesztek, mert az Atya kenyerét eszitek. Mi az Oltáriszentség? A mennyország kenyere. „Kenyeret adott mennyből nekik, melyben megvan minden gyönyörűség”. Kenyér! Hazai kenyér! Otthon süttött, fehér kenyér! Bárhol idegenben vándoroljon a gyermek, ha hazai kenyérhez jut, otthon érzi magát: egy darab ez a kenyér a messi otthonból. Nos, az Eucharisztia egy darab az örök otthonból, egy darab a mennyből: aki eszi és magához veszi, eltelik a halhatatlanság erejével és illatával, az Atyánál érzi magát, közösségbe kerül a mennyi Atyával.

Ki nem látná, mennyire rászorulunk erre a közösségre? Mennyire rászorunk arra az erős kötelékre, amely megint Istenhez láncolja az Istentől vakmerően elszakadt embert!

Van technikánk, mint a mesebeli varázsló ereje, van tudásunk, mint a tenger végtelen fővénye, – csak ... csak boldogságunk nincs! Erőnk fogytán, lelkünk sápadt, erkölcsünk vérszegény, tudónk zihál. S mindez miért? Mert az ember elfordította arcát a naptól, a mennyei Atyának éltető napjától. Mert az ember elfelejtette tisztelni az Istent.

És ki tanít meg minket erre újra? Az Oltáriszentségben helyettünk, értünk és velünk imádkozó Krisztus. Ő tanít meg az Atya előtt leomló, földre roskadó, megsemmisülő, lángolva-lobogó tiszteletre.

Mivel tartozik az ember az Istennek?

Tartozik dicsérrel. És ki dicsérhetné Istent méltóbb módon, mint maga az Istenfia?

Tartozik hálával. És ki által adhatnánk hálát méltóbb módon, mint az Istenfia által?

Tartozik engeszteléssel. És ki tudna esdőbben kiáltani irgalomért az égbe, mint az Istenfia?

Az út az Atya felé az Oltáriszentségen visz keresztül. Imádom az Atyát – e szentség által. Kérlelem az Atyát – e szentség által. Kérek az Atyától – e szentség által. Hálát mondok az Atyának – e szentség által. Valóban, „Általa és Vele és Benne van neked, mindenható Atyaisten a Szentlélekkel egyetemben minden tiszteleted és dicsőséged”. (A szentmise kánonjából.)

Valóban: az Oltáriszentség a szeretet köteléke az Atyával szemben.

II. Az Oltáriszentség a szeretet köteléke a Fiúval szemben

De nem kevésbé az a Fiúval szemben sem! Hozzáfűz a szeretet, és hozzáfűz a szükség.

Az Istenfiához fűz a szeretet. Mikor a Nap már nem bír izzó tűzével, száz-ezer kilométeres napfáklyák lángja lobban ki belőle; és mikor Krisztus Urunk nem bírta a Szívében izzó szeretet tűzével, az Oltáriszentség misztériuma lobbant elő belőle.

Ha a vasat tűzbe tesszük, pirosra izzik; ha a tűz erejét még erősebbre fokozzuk, a piros izzásból vakító fehérbe megy át. Így piroslik előttünk is Krisztusnak szeretetben égő Szíve, majd a piros izzásból átcsap a szeretet legnagyobb izzásába, fehérre változik: a fejünk fölött fénylő Ostyának fehér szeretetben izzó titkává.

Olaszország egyik legjobb borát a föld alatt sigestgő láva, szinte azt mondhatnók: a Föld égő szíve érleli a Vezúv oldalán. Különös nevet adtak az olaszok ennek a bornak. „Lacrima Christi”-nek nevezik, „Krisztus könnyének.

Nos, ha a Föld égő szíve megérleli a „Lacrima Christi”-t, mit érlel akkor az Úr Jézus égő Szíve? A „Sanguis Christi”-t, Krisztus véré!

Ó, Istennek egyszülött Fia! Szerethetnél volna-e jobban minket, mint ahogy ebben a szentségben szeretted? Ott, ahol szeplőtelen szent tested érettünk adatik, szeplőkkel éktelenített emberekért! Ott, ahol tiszta, szent véred érettünk ontatik, bűnben fuldokló emberekért!

Micsoda szeretet-Niagara zuhog reánk az Oltáriszentségből!

Az elkáprázott lélek igézetével nézem ezt a fehér szent Ostyát, ezt a tüzes szent vért, és érzem, mint emel, húz, vonz, ragad magához, mint fűzi lelkemet az Isten Fiához a szeretet.

De hozzá fűzi a szükség is. Legyen az a vad fa bármennyire elhanyagolt: ha nemes szemet oltunk bele, zamatos gyümölcsöt érlel ki magából. És legyen az a lélek bármennyire elhanyagolt: ha beléje helyezzük az Oltáriszentség nemes ojtását, örök életre szóló termést fog érlelni magából.

Krisztus szenvedése megszabadít a bűn hatalmától, Krisztus teste megszabadít a bűn vágjától. Krisztus szenvedése megnyitja az utat az égbe, az ő teste könnyűvé teszi az utat az égbe. Krisztus szenvedése az értünk adott váltságdíj, testének vétele a váltságdíj osztogatása.

Aki sokat teszi ki magát a nap sugárzásának, annak fekete lesz a teste; aki sokat teszi ki magát az Eucharisztia sugárzásának, annak fehér lesz a lelke.

Fekete fölötted az ég? Ott a Krisztus fehér teste!

Nehéz az elhagyatott magányos életed? Ott a téged szerető Krisztus teste!

Keserűen kínoz az emberek részvétlensége? Ott az érted önmagát feláldozó Krisztus teste!

Kavarog körülötted a kísértő bűn? Ott a büntelen Krisztus teste!

Poros és foltos és felhős a lelked? Ott a szeplőtelen Krisztus tiszta teste!

Csak élj vele! Csak vedd magadhoz! Csak mondd el, amit az Egyház mondhat a miséző pappal az áldozás után: „Tested, Urunk, mit magamhoz vettem, és véred, mit ittam, hassa át bensőmet; és add, hogy ne maradjon bennem a bűnnek semmi foltja”.

Igen, így váljék az Oltáriszentség a szeretet kötelékévé a Fiúval szemben.

III. Az Oltáriszentség a szeretet köteléke a Szentlélekkel szemben

És váljék azzá a Szentlélekkel szemben is! A Szentlélek a szépség Lelke és az erő Lelke, az Oltáriszentség pedig a szépség kiáradása és az erő forrása.

Az Oltáriszentség a szépség kiáradása. Ó, drága Jézus, milyen szép vagy Te itt, a fátyol alá rejtőzve! És milyen széppé teszed azt a lelket, amelyik Veled töltkezik! Éltető tüzet gyújtasz föl benne, a szeretet máglyatüzet, amely pernyévé éget minden polyvát, és aztán a felégetett, porhanyós földet teleszóród a legszebb magvakkal: liliom és rózsa és palma és illatos olajfa magvaival!

Éretlen, fanyar, kemény bogyók lógnak a szőlőtőkén; de ha rájuk süt a nap, ízes, zamatos, illatos fűtöt érlel belőlük. Éretlen, fanyar, kemény az ember lelke is; de ha reátűz az Oltáriszentség éltető napfénye, kedvessé, meleggé, széppé teszi azt.

A Szentlélek tűz, és Krisztus vére tűz.

A Szentlélek erő, és Krisztus vére erő.

A Szentlélek szeretet, és Krisztus vére szeretet: izzó, lobogó, önmagát átadó szeretet. A föld egyetlen igazi kincse, el nem halványodó gyémántja, ki nem hűlő napja: Krisztusnak értünk kiontott rubintos vércseppje. Vér, mely üdít! Vér, mely tisztít! Vér, mely szépít! Vér, mely éltet! Vér, mely az örök életre erősít!

És így az Oltáriszentség már nemcsak a szépség kiáradása, hanem erők forrása is.

Ó, mennyire rászorulunk erre az erőre! Mennyire érezzük nyomasztó súlyát emberi voltunknak! Hányszor harap húsunkba romlott ösztönök tágra tárt szája! Hányszor verítékezünk vészes viharok küzdelmei között! És akkor fölfénylik fölöttünk a fehér Ostya fénye. És megcsendül fülünkbe a krisztusi biztatás: „Én vagyok az élet kenyere; aki énhozzám jön, nem fog éhezni, és aki énbennem hiszen, sohasem szomjúhozik” (Jn 6,35).

Hányszor suhan reánk az elmúlás borongó mélabúja! Hányszor rázkódunk össze, mikor rendeket vág körülöttünk a halál kaszája! És ilyenkor felénk csendül az Ostyából a krisztusi ígéret szava: „Én vagyok az élő kenyér... Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él” (Jn 6,51).

Fáradt vagy, kedvetlen és ingerült vagy? Menj áldozni és áldott béke csöndje ömlik el lelkeden, mihelyt fölfénylik fölötted a fehér Ostya titka.

Sötét gondok, fekete felhők nyomaszkodnak reád? Térdelj le az Oltáriszentség előtt és kisüt a vigasztalás éltető napja, mihelyt fölfénylik fölötted a fehér Ostya titka.

Kiábrándult, csalódott, összetört lelkekkel van teli a mai világ? Nem eshetünk kétségbe, míg fénylik fölöttünk a fehér Ostya titka.

Tragikus korszak szakadt reánk? Mindenfelé nyugtalan vívódás, és lázas vergődés? Nem vészett el jövőnk, míg fénylik fölöttünk a fehér Ostya titka.

Ó, áldott szent titok, mely Istenhez kötöd Istentől jövő és Istenhez tartó emberi lelkünket! Mily üres volna az élet – Nélküled! Mily céltalan a küszködés – Nélküled! Mily szeretetlen az emberiség – Nélküled! És mily gazdaggá, széppé és testvérivé válik Általad, ki összekötöd híveidet az Atyával, Fiúval és Szentlélekkel, de ezáltal egymás közt is összekötöd őket a szeretet kötelékével! (*A XXXIV. nemzetközi eucharisztikus kongresszus I. nyilvános ülésén, 1938. május 26-án tartott ünnepi beszéd*)

Kis Krisztina

(Engesztelők országos találkozója, 2017. 06.10.)

Visszatérőben az áldoztatórács használata

Az Eucharisztia áldoztatórács előtti vételének mélyebb értelme

Az évek során számos teológiai magyarázatot hallottam arról, mi az áldoztatórács célja. A legfőbb magyarázat szerint abból az időből maradt fenn, amikor egy rács különítette el a szentélyt és a szentmisét bemutató papot a templom főhajójában helyet foglaló hívektől. **A pap az emberek nevében mutatja be a misét, közvetítő szerepet töltve be az ég és a föld között.** Amikor szentáldozáshoz járulunk a szentély határát jelző áldoztatórácsnál, a pap lehozza hozzánk az eget a földre, és ez egy csodálatos, alázatos tapasztalat, amikor letérdelünk és várakozunk, hogy magunkhoz vehessük Urunkat.

Nemrég egy másik teológiai magyarázatra bukkantam arról, miért az áldoztatórácsnál vesszük magunkhoz a szentostyát, miközben az *Új Szent József Baltimore-i Katekizmust* tanulmányoztam kislányommal. Egy hétig motoszkált a fejemben. A szentáldozásról szóló 28. leckénél tartottunk, amely közvetlenül követi a szentmiseáldozatról szóló leckét, amikor megálltam ennél a mondatnál: „*A szentáldozásnál, amikor az eucharisztikus asztalhoz (az áldoztatórács) járulunk, az Urunk jön el hozzánk*”. Én azelőtt az eucharisztikus asztallal mindig a főoltárt azonosítottam, ahol a pap jelenvalóvá teszi Krisztus áldozatát. Soha nem merült fel bennem, hogy **az áldoztatórács több mint valami, ami elválaszt a szentélytől,** és hogy **valójában az az oltár meghosszabbítása – a hívek oltára.** Ez az a hely, ahová elhozzuk saját áldozatainkat, miközben várakozunk, hogy szeretetközösségben egyesüljünk Urunkkal és egymással, az Egyházzal.

Az oltár az áldozat helye az Egyházban, és mint keresztények, arra kaptunk meghívást, hogy részt vegyünk ebben az áldozatban. Amikor a saját felajánlásainkat Isten elé visszük a szentmisén, azokat a kereszten szenvedő Krisztus elé visszük.

A trentói (trienti) zsinat a következőket tanítja:

Ebben az isteni áldozatban, amelyet a misében ünnepelek, ugyanaz a Krisztus, aki egyszer feláldozta magát véres módon a Kereszt oltárán, jelen van és vértelenül áldozza fel magát... Az áldozat egy és ugyanaz; ugyanaz áldozza fel most magát a papok szolgálata révén, aki akkor feláldozta magát a Kereszten; egyedül a felajánlás módja különbözik. *(DS 1743, Trentói zsinat, 22. ülés, 2. fejezet)*

Krisztus a pap által áldozza fel magát, és mi vagyunk áldozatának a tanúi, amikor jelen vagyunk a szentmiseáldozaton. És Krisztus azt kívánja, hogy

közelebb menjünk hozzá, és aktívan vegyünk részt a szentmiseáldozatban, ajánljuk fel engesztelő cselekedeteinket, napi küzdelmeinket, és másokért mondott imáinkat. Elmondhatjuk imánkat a felajánlaskor és az eucharisztikus ima idején, de akkor is, amikor szentáldozáshoz járulunk. **Tehát az, hogy az áldoztatórácshoz megyünk, és magunkhoz vesszük Urunk feláldozott Testét a nép oltáránál, a megfelelő és csodálatos beteljesítése a saját, egyéni felajánlásainknak, egyesítve őket Krisztusával a kereszten.**

A trentói zsinat azt tanítja, hogy Krisztus magára veszi felajánlásainkat és bűnbánatunkat, cserébe irgalmat és kegyelmet ad:

Tehát a szent zsinat azt tanítja, hogy ez az áldozat valóban engesztelő, anynyira, hogy ha őszinte szívvel és igaz hittel, félelemmel és tisztelettel, bánattal és bűnbánattal közeledünk Istenhez, akkor ezáltal „irgalmasságot kaphatunk, és kegyelmet találhatunk”, amikor „segítségre szorulunk”. [Zsid 4,16] *(DS 1743, Trentói zsinat, 22. ülés, 2. fejezet)*

Minél nagyobb tisztelettel közeledünk Jézus jelenlétéhez az Oltáriszentségben, **minél teljesebben veszünk részt az oltár meghosszabbítása előtt a térdeplés külső gesztusa és a saját magunk felajánlásának belső cselekedetében, annál nagyobb kegyelmekben lesz részünk.**

De ez nem minden. A kolosszeieknek írt levélben Szent Pál így szól a saját áldozatvállalásairól:

Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára. *(Kol 1,24)*

A szentmiseáldozatban való részvételünk, saját felajánlásaink fontosak a keresztény felebarátaink üdvözülése szempontjából. Arra kaptunk meghívást, hogy egyesítsük szenvedésünket Krisztusával, hogy kiegészítsük áldozatát. Az áldoztatórác ennek a felajánlásnak a csodálatos jelképe. Van egy barátom, aki, ha olyan templomba tér be, ahol van áldoztatórác, mindig odamegy és megcsókolja. A nép oltáránál teszi meg felajánlását.

Visszatérően van az áldoztatórác használata. A papok visszahelyezik azokat, amelyeket előzőleg eltávolítottak, plébániák még mindig használják bizonyos miséken az érintetlenül maradtakat, egyes templomokban pedig soha sem is szüntek meg alkalmazni őket. **Az áldoztatórác célja valójában az, hogy kiszélesítse az áldozati oltárt, hogy ott a világi hívek letérdeljenek és beteljesítsék áldozatukat.** Nem részesülhetünk a szentáldozásban a főoltárnál, mint a papok, de magunkhoz vehetjük a Szentostyát a nép oltáránál, az áldoztatórácnál. Segít, hogy emlékezzünk rá: a mise áldozat, Krisztus egykori áldozata jelen van minden egyes szentmisében. Az áldoztatórác emlékeztet,

hogy egyesíthetjük minden szenvedésünket, örömeinket és áldozatunkat Krisztussal az Egyház és az egész világ javára. **És ha az áldoztatórács a mi oltárunk, talán kérhetnénk is, hogy helyezték vissza.**

Nagyot tévednénk tehát, ha elválasztanánk az olyan ájtatossági cselekedeteinket, mint a szentáldozásunk és szentségimádásunk az áldozati cselekvéstől; szoktassuk hozzá magunkat ahhoz, hogy ezt az összefüggést valóban mindig szem előtt tartjuk, együttműködve a pappal a szentmisén, és figyelembe véve Urunk, mint az üdvözítő Áldozat jelenlétét a tabernákulumban. (*Dom Gaspar Lefebvre, O.S.B., Szent András Napi Miskönyv, liturgikus ájtatosságok*)

Susanna Spencer

(2017. május 5., *National Catholic Register*)

(2017. május 25., *Katolikus Válasz*)

Szentségimádások hazánkban

Hazánkban a szocialista időkben megszűnt a folyamatos szentségimádás, mely egy komoly gesztus az ember részéről Jézus Krisztus irányában, amikor a nap 24 órájában valaki imádja, dicsőíti az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztust, idejét, figyelmét oda ajándékozva.

Itt-ott rövidebb hosszabb rendszeres vagy kevésbé rendszeres szentségimádás természetesen mindig volt és van ma is számtalan templomban. Ez is már nagyon jó, de egyes emberekben dolgozott és dolgozik ma is olyan gondolat, hogy jó lenne, ha minél több helyen lenne folyamatos szentségimádás. A szerzetes rendek szétzavarása után az újra épüléskor már úgy néz ki, hogy ezt a szerzetes rendek egyike sem tudja vállalni. Így merült fel a gondolat, hogy a nép részéről kellene megszervezni azt. Ezt a gondolatot támogatta teljes odaadással néhai Földi Endre atya, a Szent István Bazilika káplánjaként.

Földi Endre atya hatékony lelki támogatásával indult el a szervezés, hogy egy-egy plébánia vállaljon négy hetente egyszer 24 órás szentségimádást. Ehhez minimum 28 plébániának kellett önként jelentkeznie (természetesen a plébánossal egyeztetve). 2005 júliusában sikerült elindítani ezt a folyamatos szentségimádást a nép részéről, melyben résztvevők négy hetente ugyanazon a napon reggel 6 órától másnap reggel 6 óráig vállalják a folyamatos szentségimádást.

2017. június 19-én a Szent István Bazilikában Székely János püspök úr ünnepi szentmisét tartott hálaadásként azért, hogy 12 éve ma is folyamatosan sikerül fenntartani ezt a szervezést, imádni az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztust. Jó érzés tudni, hogy minden percben hazánk valamelyik plébániáján ma is imádják Urunkat.

Ezzel párhuzamosan merült fel a hívek részéről az az igény, hogy jó lenne, ha sikerülne egy helyen elindítani – az előbbi szervezéssel párhuzamosan – folyamatos szentségimádást a nép részéről. Ez egészen más szervezést kíván. Itt egy utcáról megközelíthető kis kápolna kell, ahol a szentségimádás végezhető, és ebbe a szervezésbe több, mint 168 embert kell beszervezni (tartalék mindig kell) azért, hogy mindenkire egy héten egy adott óra jusson, ne több.

2014 szeptemberben indult el ilyen szentségimádás Vácott a Piarista templomban. Ez azóta folyamatosan fenn van tartva, így tudható, hogy ha valaki Vácott jár, a nap bármely órájában a Piarista templomban meglátogathatja az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztust, hiszen a kápolna mindig nyitva áll.

Igen nagy öröm a komoly hívőknek, hogy 2017 május 1 óta Sopron belvárosában a domonkos rendház oldalában az ez év áprilisában felszentel kápolnában elindulhatott ugyanolyan szentségimádás, mint ami Vácott van. Jó tudni, hogy amennyiben arra jár valaki oda mindig be lehet térni egy rövidebb-hosszabb szentségimádásra.

Egyéb szentségimádások is indulnak, illetve továbbra is vannak mindenfelé hazánkban, melyek az adott nap valamelyik időszakában vagy akár minden nap reggeltől estig ad lehetőséget az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus imadására, a vele való beszélgetésre. Ezek ismeretében komoly reménnyel készülünk a 2020-ra szerveződő Eucharisztikus Világkongresszusra.

Jánossy Gábor

Egy kis idő

„Még egy kis idő, és már nem láttok engem, és ismét egy kis idő, és viszontláttok engem” – mondja Jézus (Jn 16,16)

Mit jelent az, hogy egy kis ideig nem látják az apostolok Jézust? Nekünk utólag könnyű erre azt mondani, hogy három nap. De nekik ott, Nagycsütörtökön mit jelenthetett ez a jézusi meghatározás, hogy „kis idő”.

Az égiek, Jézus, a Szűzanya szeretnek ezzel „játszani”, hogy egy kis időre nem láthatók, vagy egy kis időre megkap valamit az ember. Csak ez a bizonyos „kis idő” emberi léptékben, ott az adott helyzetben végtelen hosszúságúnak is tűnhet.

Az apostolok is néhány nap után már kezdtek munka után nézni, hiszen nem lehet tudni, hogy mi lesz? Hogyan lesz azzal a kis idővel, meg ha újból látni fogjuk, az hogyan, milyen módon valósul meg? Némely szent életében is előfordultak ilyen „kis idők”, amikor egy ideig nem tudták érezni Jézus vagy a Szűzanya közelségét, csak az ürességet és az ellenfél munkáját. Nehéz próbatételek tudnak lenni ezek az időszakok, amikor ürességet érez az ember, és nem tudja, hogy az a kis idő meddig fog tartani. Ilyenkor nyilván folyamatosan kell táplálni magunkban a Krisztus-keresést, de ezt megtenni sokkal nehezebb, ha az üresség, a hiány érzése van az emberben. Jézus mintha időnként azért tűnne el kis időre, hogy keressük. Mert ha valakit az ember sokáig keres, az újabb találkozás mélyebb örömet tud adni.

Mi emberek időben élünk itt a Földön, csak időben tudunk gondolkodni. A kis idő, mint meghatározás egy bizonytalan időszakot jelent. És ezt a bizonytalanságot nehéz az embernek elviselni. Szeretünk minél több dolgot kiszámíthatóvá tenni. Ezt a bizonytalanságot igazán jól csak a teljes Istenre vagy Szűzanyára hagyatkozásban lehet megélni, hiszen akkor ez az időegység megszűnik nyomasztónak lenni. Ha sikerül átadni életem irányítását nagy alázatban, akkor az időt már teljesen máshogy élem meg. A kis idő megszűnik zavaróvá válni.

Kívánom, hogy mindannyiunknak sikerüljön minél gyakrabban hitéletünket úgy megélnünk, hogy egy ilyen „kis idő” lehetőleg ne zavarjon, akár jó, akár rossz dolgot ígér.

Jánosy Gábor

Két világháborús élmény

Áldó kéz

Amikor Hitler 1940. május 13-án le akarta rohanni Svájcot, a támadási parancsra egyetlenegy jármű (se páncélos, se teherautó) motorja sem indult be. Hitler erre általános olajcserét rendelt el – a legcsekélyebb eredmény nélkül.

A támadást lefűjták, mire a visszavonulásra valamennyi motor egyből beindult.

Még német tiszti körökben is meg voltak róla győződve, hogy Svájc meg lesz oltalmazva – különösen miután kiszivárgott, hogy ezen a május 13-ról 14-re virradó éjjelen különböző (többek közt német) források egyhangúan számoltak be az adott terület fölötti égi jelenségről.

A Rajna mindkét partján szemtanúk százai látták, amint egy fénysugarakkal övezett hatalmas áldó kéz vonul át a vidék fölött. A kéz és a mozdulat oly jellegzetes volt, hogy benne Flüei Szent Miklóst, Svájc védőszentjét ismerték fel.

Nekünk, magyaroknak van egy áldó kezünk, a Szent Jobb. A támadások idején jusson eszünkbe Szent István királyunk védő segítségét kérni...

A szerzetesek, akik túléltek az atomtámadást

Augusztus 6-án volt az 1945-ös hirosimai atomtámadás évfordulója, amikor az Enola Gay nevű, B-29-es amerikai bombázó ledobta a Little Boy nevű bombát a japán városra. A hétfő reggel negyed kilenckor végrehajtott támadás azonnal megölt hetvenezer embert. A robbanás epicentrumától egy mérföldre, de még abban a zónában, ahol a bomba teljes pusztítást hajtott végre, egy plébániatemplomhoz közel élt egy nyolctagú jezsuita közösség. Az atomtámadást mindegyikük túlélte.

Kis rendházuk is megmenekült, habár körös-körül, ameddig a szem ellátott, a robbanás minden épületet földig rombolt – írja a Catholic Herald.

Hubert Schiffer SJ, a túlélők egyike 30 éves volt akkor, és jó egészségben élt 63 éves korában bekövetkezett haláláig. Mint azt egy 1976-os felvételen elmeséli, azon a hétfő reggelen a szentmise után épp leültek a reggelihez, amikor hatalmas villanás vakította el őket. Elsőként arra gondolt, hogy a kikötőben robbant fel valami, aztán másra kellett gondolnia, mert félelmetes robaj töltötte meg a levegőt. Egy láthatatlan erő felemelte őt a székről és átrepítette a szobán. A padlón eszmélt fel, és amikor körülnézett, semmit sem látott, minden elpusztult.

A szerzetesek csak kisebb sérüléseket szenvedtek, és amint azt később amerikai orvosok megállapították, a bomba radioaktív sugárzása sem okozott náluk semmiféle betegséget vagy elváltozást. A német jezsuita meg volt győződve róla, hogy azért élték túl a támadást, mert megfogadták a fatimai Szűzanya kérését, és mindennap imádkozták a rózsafüzért.

Állítása szerint ez hasonlított arra, ami Dániel próféta könyvének harmadik fejezetében szerepel: Nabukodonozor a tűzbe vet három fiatalot, de azok csak fel-alá járkáltak a tűzben, Isten angyalainak társaságában.

Mivel a japán kormány nem reagált, augusztus 9-én Nagaszakira is ledobták az atombombát. A japán katolikusok kétharmada ebben a városban élt, akik az évszázados üldöztetések után a háború végén ezt kapták jutalmul – írja a Catholic Herald. A Szent Maximilian Kolbe által alapított ferences rendház azonban túlélte a támadást. Ő, aki ugyancsak mély személyes kapcsolatban volt a Szűzanyával, a kolostort a tanácsok ellenére egy olyan helyre építette, amelyet egy kisebb hegy választ el attól a helytől, ahova a bombát dobták, így a hegy megvédte a kolostort.

A Catholic Herald cikkírója, Donal Anthony Foley szerint nyilvánvalóan a Szűzanya közbenjárásának köszönhető, hogy a két kolostor túlélte a támadást.

(Magyar Kurír, 2010. augusztus 11.)

Kik lehetnek Jézus testvérei?

Egy régi protestáns kétkedés Mária örök szüzességével szemben

Szűz Mária örök szüzességének a katolikus hite

*A Boldogságos Szűz Mária szeplőtelenül fogantatott: létének első pillanatától kezdve, Jézus Krisztus megváltói érdemeire való tekintettel az áteredő bűn minden szennytől mentes maradt – tanítja az Egyház hittétele. (DH 2803) Szűzanyánk a malaszttal teljes (Gratia plena), az Újszövetség frigiditása, a végső és beteljesült teofánia égő csipkebokra. Isten kegyelmének különleges privilégiuma által Mária mentes volt minden személyes büntől, a halálos és a bocsánatos büntől is. (DH 1573) **A Boldogságos Szűz Mária mentes volt a bűnre való hajlamtól és a bűnös vágyakat ébresztő kísértésektől is.***

Szintén hittétel, hogy Szűzanya a Szentlélek által foganta Szent Fiát, emberi közreműködés nélkül. (DH 150) *Mária megőrizte szüzi sértetlenségét a szülés előtt, a szülésben és a szülés után.* (DH 502–504) Az Egyház liturgiája Máriát

mint *Aeiparthenoszt*, örökké szüzet (*sempervirgo*) ünnepli. Mária örök szüzessége kinyilvánítja Isten abszolút kezdeményezését, a születő Fiú istenségét és az új teremtés hajnalát a megtestesülésben. Jézus Atyja csak Isten (vö. Lk 2,48–49).

Jézus Krisztus az új Ádám, (vö. 1Kor 15,45) aki megnyitja az új teremtést: „Az első ember a földből való, földi; a második ember a mennyből való” (1Kor 15,47).

Szűz Mária örök szüzességének a hitét a protestantizmus megkérdőjelezte. A lateráni dogmát szokásosan három érveléssel szokták megtámadni, ami a nézetük szerint cáfolja az Egyház vonatkozó hittételét: az Úr Jézust az evangélium „elsőszülöttnek” nevezi; Lukács szerint József nem ismerte meg feleségét, amíg Jézus meg nem született; és mert a Szentírásban szó van Jézus testvéreiről és nőveiről. (Vö. Mk 3,31–35; 6,3; 1Kor 9,5; Gal 1,19) Ezen utóbbi érvelést vizsgáljuk most meg közelebbről katolikus hittel.

„Adelfosz”

A protestánsok szerint a Szentírás azt állítja, hogy Mária több gyermeknek is életet adott, tehát Jézusnak voltak *édestestvérei*. Arra alapoznak, hogy az evangéliumban többször hallunk Jézus „testvéreiről” (görögül *adelfosz*). Nézetük szerint ez bizonyíték Mária örökös szüzessége ellen. Ez a felfogás azonban több okból is tévedés.

Mindenek előtt meg kell jegyeznünk, hogy a *testvér* szó sem az arám, sem a görög, sem a héber nyelvben nem jelent kizárólag édestestvért. Az arám és a héber nyelvben nincs is külön kifejezés az unokatestvérré, ezért ugyanezzel a szóval hívták az *unokatestvéreket*, sőt minden közelebbi és távolabbi *rokont*, de még az egy *nép*ből és *vallási közösség*ből származó embertársakat is.

A protestánsok arra figyelmeztetnek, hogy a görög nyelvben van külön unokatestvér kifejezés (*anepsziosz*). Amikor Jézus „testvéreiről” van szó az evangéliumokban, akkor miért az „*adelfosz*” szó szerepel? – kérdik. Válaszunk erre az, hogy az unokatestvér szó a Septuagintában (az Ószövetség görög fordításában), és az Újszövetségben épp csak egyszer-szám szerint fordul elő (Szám 36,11; Kol 4,10); tehát számos esetben, ahol egyértelműen nem testvéri viszonyról van szó, a görögben mégis a testvér szót találjuk. A Szentírás görög szövege a testvér kifejezést többféle értelemben használja. Ha a Szentírás az Úr Jézus esetében is használja az *adelfosz* kifejezést, az tehát nem bizonyítja, hogy Jézusnak édestestvéreiről volna szó, vagyis hogy az ő esetében e szó csak és kizárólag édestestvér értelemben állhat.

Példák az adelfosz ószövetségi használatár

A Septuagintában „*adelfosz*”-nak hívja Ábrahám Lótot (Ter 13,8; 14,14.16), pedig ők *unokatestvérek* voltak (Ter 11,26–28). Teljesen nyilvánvaló, hogy számtalan esetben unokatestvérekről vagy más rokoni kapcsolatokról van szó, ahol az *adelfosz* szintén szerepel, például a Ter 24,15. 47–48-ben felbukkanó testvér szó Rebekka esetében. A Ter 29,12-ben felbukkanó *adelfosz* sem érthető szó szerint, hiszen Rachel nem lehet az apja testvére. Az MTörv 23,8 az izraelita számára az edomitát testvérenek nevezi. A 2Kir 10,12-14-ben Achaszjának 42 testvéréről ír, akik nyilván nem lehettek ténylegesen vér szerintiek. A 1Krón 9,6 Zerách fiáról Jeuelről tudósít, és hatszázkilencven testvéréről, akik szintén nem lehetnek mind édestestvérek.

Az 1Krón 15,5–10.12-ben Kehát fia közül a vezetőt, Uriel, Azaja 220, Joel 130, Semaja 200, Elielnek 80, Aminadab 112 testvére sem szó szerint értendő. Az 1Krón 23,21–22-ben az „*adelfosz*” szó egyértelműen az unokatestvérek (Machli két gyermekének, Eleazár és Kis lányainak és fiainak) a házasságát írja le. A Neh 5,7-ben az *adelfosz* megint csak biztosan nem édestestvér értelmű. A Jer 34,9-ben a testvér szó a héber rabszolgára vonatkozik, akit éppen azért kell felszabadítani, mert júdai, azaz testvér. Az Ám 1,9-ben a kifejezés a testvéri szövetség szókapcsolatban jelenik meg.

Ezek a példák illusztrálják, hogy a Septuaginta a héber „*ách*” szót a legtöbb esetben nem az *anepsziosz* kifejezéssel fordítja, hanem *adelfosz* szót használ, holott megannyiszor teljesen egyértelmű, hogy *unokatestvérekről*, vagy *távolabbi rokonokról* van szó a szövegekben. Az *adelfosz* szónak az Ószövetségben tehát többféle értelme van, nem csak édestestvért jelöl.

Példák az *adelfosz* újszövetségi használatára

Például a Jn 19,25-ben Jézus anyjának nővéréről (*adelfé*), Máriáról halunk. Mivel egy családban aligha adnak két gyermeknek azonos nevet, és mert semmi egyéb adat nem erősítené meg ezt a furcsa lehetőséget, ezért sokkal valószínűbb, hogy itt is unokatestvérről van szó.

A Lk 22,32-ben Jézus azt mondja Péternek, hogy imádkozott érte, nehogy megfogyatkozzon a hitében. Amikor megtér, mondja neki Jézus, majd ő fogja megerősíteni testvéreit. Jézus itt is nyilvánvalóan nem csupán Péter édestestvéreire gondolt.

Az ApCsel 1,13-15-ben pünkösdkor, az Egyház születésnapján a 11, valamint az asszonyok és Mária, Jézus anyja és testvérei együtt imádkoztak. A testvérek köre mintegy százhusz főt számlált. Egyértelmű, hogy itt sem az édestestvér értelemben szerepel az *adelfosz*. Az ApCsel 7,26-ban az összeverekedő izraelitákat egymás testvéreinek nevezi. Az ApCsel 11,1; 13,15.38;

15,3.23.32; 28,17.21 is a júdeiaiakat és a hittestvéreket nevezi testvérnek. A Róm 9,3-ban Pál szinonim kifejezésekként használja a testvér jelentésű *adelfosz*, és a rokon jelentésű *szüngenész* szavakat.

Mindezen példák alapján megállapíthatjuk, hogy nem csak a Septuagintára, hanem az Újszövetségre is igaz, hogy az *adelfosz* szó egyáltalán nem csak édestestvéri viszonyokra érthető, hanem ez a kifejezés a Szentírásban az unokatestvéri, és tágabb rokoni kapcsolatok, valamint az egy nemzetségbe, egy vallási közösségbe való tartozás kifejezésére is használatos.

„Nem az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére?” (Mk 6,3)

A protestánsok által az Úr Jézus vélt édestestvéreit igazolni látszó, leggyakrabban idézett szakasz a Mk 6,3:„...»Nem az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? S ugye, nővérei is itt élnek közöttünk?« S megbotránkoztak rajta.”

A „Mária fia” görögül így hangzik: *ho uiósz tész Mariasz*. Nyelvtanilag ez egy határozott névelős szerkezet. Ha Jézusnak volnának édestestvérei, akkor ennek a résznek határozott névelő nélkül kellene állnia (a görögben nincs határozatlan névelő), amit úgy kellene fordítani, hogy „Máriának az egyik fia”. Mivel tehát a szövegben mégis határozott névelőt látunk, a szöveg itt azt asja tudtunkra, hogy Jézus Máriának a fia, a többi felsorolt rokon pedig unokatestvér.

A felsorolt testvérek, s főként Jakab és József neve az evangéliumokban még máshol is előfordul együtt. A Mt 13,55 újra felsorolja a négy nevet, mint Jézus testvéreit, a Mk 15,40-ben azonban Jakab és József annak „*a másik Máriának*” a fiaiként tűnnek fel, akivel a Jn 19,25-ben is már találkoztunk, és aki feltűnik az Mt 27,61; Mt 28,1 és Jn 19,25 versekben is. A Mt 27,56 szintén a Szűzanyát kísérő szent asszonyok egyikeként utal arra a Máriára, aki Jézus tanítványa volt, akinek Jakab és József voltak a fiai. A Mk 15,47 csak Józsefet említi megint csak a másik Mária fiaként. Mivel sem Márk, se Máté nem jelzi e nevek visszatérő megjelöléseiben, hogy Jakab és József nem minden esetben ugyanannak a másik Máriának a fiai volnának, ezért semmi okunk nincs arra, hogy ne feltételezzük, hogy a Mk 6,3 és a Mt 13,55 is ugyanaz a testvérpár lehet, aki a többi előfordulás tanulsága szerint a *másik* Mária gyermekei.

Az evangéliumok alapos tanulmányozása tehát rámutat arra, hogy Jakab és József Jézus *unokatestvérei* voltak. Ezt a korai keresztény hagyomány (pl. Hégeszipposz, Euszébiosz) is egyértelműen alátámasztja.

Az édestestvérek 12 évvel fiatalabbak lennének

Az evangélium tanulsága szerint Jézus Mária első gyermeke (Lk 2,7), aki jog szerint is az *elsőszülött*. Következésképpen az édestestvérek csak fiatalabbak lehetnének. A Lk 2,41–52 szerint azonban amikor a Szent Család – mint minden évben – fölment Jeruzsálembe, Jézus 12 éves volt, és csak hárman voltak. Ezért ha volnának is testvérei, akkor legalább 12 évvel lennének fiatalabbak. Ha Szűz Mária Jézus után még megszülte volna Jakabot, Józsefet, Júdást és Simont, továbbá még legalább 2 leánygyermeket, akkor 7 gyermekkel vajon hogyan tudott volna felmenni minden évben Jeruzsálembe, húsvét ünnepére?

Jézus idősebb testvérei

Az evangéliumokban további helyeken is előfordul, hogy Jézus testvéreiről hallunk. Ilyen a Jn 7,3–5, vagy a Mk 3,21 és a 31 is. Az imént beláttuk, hogy Jézusnak csak 12 évvel fiatalabb testvérei lehetnének. De elképzelhető-e, hogy egy ennyire idősebb testvérrel, aki ráadásul az elsőszülött jogaival bír a családban, a sokkal fiatalabb testvérek bánnának gúnyosan, utasító módon, erőszakkal? Mindezt csak idősebb testvérek engedhetik meg maguknak. Ebből következően e szakaszok legbiztosabb magyarázata az, hogy az *adelfosz* itt is idősebb rokonokat, unokatestvéreket jelöl.

„Aki teljesíti az Isten akaratát, az az én testvérem, nővérem és anyám.” (Mk 3,35)

Semmi kétségünk nem lehet a felől, hogy az evangéliumokban az Ószövetség közismert kifejezőmódjának megfelelően Jézus közeli rokonait jelenti a „testvér” szó. Az *adelfosz* használata Jézussal kapcsolatban nem vonhatja kétségbe Mária örök szüzességének a katolikus hitét.

Semmi okunk nincsen tehát kételkedni abban, hogy az Úr Jézus Szűz Mária egyetlen fia. A Katolikus Egyház Katekizmusa szerint (501) Szűz Mária lelki anyasága azonban (vö. Jn 19,26–27; Jel 12,17) kiterjed minden emberre, akinek megváltására Jézus eljött: „ő szülte a Fiút, akit Isten »elsőszülötté« tett a sok testvér» (Róm 8,29), vagyis a hívők között, kiknek születésében és fölnevelésében anyai szeretettel működik közre”. (LG 63)

Fülep Dániel

Fatima száz éve

P. Lang Siegfried M. ORC

Kedves Testvéreim az Úrban és Móriában, a Fatimai Rózsafüzér Királynőjében!

Ma, amikor a Fatimai Rózsafüzér Királynője megjelenésének századik évfordulóját ünnepeljük, tudatosítsuk magunkban, milyen égetően fontos és szükséges valóra váltanunk Fatima üzenetét, mint az Irgalmasság nagy művét. Ez pedig nem más, mint a **helyettesítő engesztelés** – abban az értelemben, ahogyan azt a Szűzanya 1917. augusztus 19-én, negyedik megjelenése alkalmával mondta: „Oly sokan kárhoznak el, mert senki sem imádkozik értük, és senki sem hoz értük áldozatot.”

A kis pásztor gyermekeket már 1916-ban, a Szűzanya megjelenése előtti évben meglátogatta Fatima angyala három alkalommal is, hogy jelenései során felkészítse őket az engesztelésre, mégpedig sok imával, sok áldozattal, és azzal, hogy önmagukat is engesztelő áldozatul ajánlják föl Istennek – vagyis hogy alázattal és türelemmel viseljék életük minden szenvedését, próbatételét és keresztjét, mindazt, ami Isten akaratából éri őket. S mivel a szent angyal alaposan felkészítette őket, ezért a Szűzanya mindjárt legelső megjelenésekor, 1917. május 13-án azzal fordulhatott hozzájuk, hogy az engesztelés nagy ügyéről beszélve feltette nekik a kérdést: „Akarjátok-e felajánlani magatokat Istennek, elviselve minden szenvedést, amit küld nektek, engesztelésül mindazokért a bűnökért, amelyekkel megsértik Őt, és könyörögve a bűnösök megtéréséért?” A gyerekek pedig készségesen felelték: „Igen, akarjuk!” A Szűzanya erre így szólt: „Sokat kell akkor majd szenvednetek, de **Isten kegyelme** lesz a ti erőtök.”

Most, 2017. május 13-án, száz esztendővel Fatima után – amikor ugyanebben az évben az ellenség is megüli a maga 500, 300 és 100 éves jubileumait – mérhetetlenül fontos és sürgős egészen megnyílnunk erre a helyettesítő engesztelésre, hogy általa kieszközölhessük még Isten irgalmát emberek milliói számára, akik máskülönben elvesznének, ill. (engesztelés nélkül) már nem lennének megmenthetőek. Az idő kevés arra, hogy teljesítsük a Fatimai Szűzanya Szeplőtelen Szívének ily nagy kéréseit, amelyeket az eltelt 100 év alatt az Egyház jórészt figyelmen kívül hagyott. (Ez az oka annyiféle eretnokség terjedésének, ezért a sok katasztrófa, üldözés és pusztítás, amelyek keleten a kommunizmusból, nyugaton a szabadkőművességből, az Egyházban pedig a hitromboló liberalizmusból és modernizmusból erednek.) De bármily rövid is

az idő, ki kell használnunk még mielőtt Jézus Krisztus újra eljön, mielőtt az Ő királyságának békeorszaka beköszöntene a Fatimában megígérték szerint. Ki kell használnunk arra, hogy Fatimai Miasszonyunk sürgető kéréseit teljesítsük és az egész világon érvényre juttassuk, amivel egyszersmind – Mária engesztelő országaként – a Magyarok Nagyasszonyának is engedelmessé válunk.

Ez a 2017-es év *lesz a vízváltó minden vallás számára*. Hogy az imént említett három nem éppen szent évforduló alapjául szolgáló események mennyire fognak ebben a 2017-es esztendőben kiteljesedni, még kérdés. Ezeket az idén 500, 300 és 100 éves történéseket XII. Piusz pápa 1952-ben a következőképpen határozta meg: az 500 éves protestantizmus **Krisztusra igent mondott, de az Egyházra nemet**, a 300 éves szabadkőműves forradalom **Istenre igent mondott, de Krisztusra nemet**, a 100 éve kirobbant kommunista forradalom pedig végleg **búcsút mondott Istennek: Isten halott és sohasem létezett**. Nem tudni, hogy e háromféle forradalmi szellemiség eljut-e, és mennyire jut el az egy-világvallás és egy-világ-diktatúra közelébe a 2017-es évben. Azt se tudjuk, vajon megvalósul-e hamarosan – amint azt a Szűzanya Fatimában bejelentette – az Ő Szeplőtelen Szívének diadala a nagy tisztulást követően, amikor Jézus Krisztus megjelenik az ég felhőin, és megkezdődik Krisztus békebirodalmának időszaka. **Ez az a nagy vízváltó**, amihez érkező örökre szóló döntést kell hoznia minden embernek a földön. Döntenünk kell éppúgy, ahogy a jobb és bal latornak a kereszten. Ezért minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy – a helyettesítő engesztelés révén – a sárkány és a két vadállat (fenevad) hatalmát (Jel 12/13) minél inkább meggyengítsük, vagy teljesen ártalmatlanná tegyük, hogy még sok százmillió ember juthasson be Isten országának paradicsomába – a jobb latornak tett ígéretnek megfelelően.

Szűz Mária Szeplőtelen Szívének győzelmét említettem az imént. A Szűzanya Gobbi atyának adott üzenete szerint ennek a győzelemnek köze van Magyarországhoz, különösen pedig a Szűzanya Szeplőtelen Szívéből előtörő Szeretetlánghoz, amely meg fogja vakítani, és le fogja győzni a sátánt. Erről a még meg nem történt diadról beszélt XVI. Benedek pápa, amikor 2010-ben Fatimában járt. Odafelé a repülőn, majd a május 13-i szentbeszédében is elmondta: „**Aki azt hiszi, hogy Fatima próféta küldetése már beteljesült, téved.**” Prédikációját pedig ezzel az óhajjal zárta: „Kívánom, hogy a hét esztendő, amely elvált bennünket a jelenések századik évfordulójától, felgyorsítsa a Mária Szeplőtelen Szívének győzelméről szóló jövőbeli beteljesülését a Szentháromság dicsőségére.” E győzelemnek tehát alighanem

köze van ezekhez a 2017 körüli évekhez. Az Egyházban némelyek azon a véleményen voltak, hogy ez a győzelem már megtörtént, és Fatima próféciái már a múlté. De aki ilyesmit állít – hangsúlyozza XVI. Benedek pápa –, **az téved**, és másokat is megtéveszt. Annak alátámasztására, hogy ez a diadal még nem következett be (bár nemigen lehetünk már messze tőle, ahogy a nagy szorongatás közeledik), a következő okokat sorolja fel Fatima üzenetének Svájcban élő kiváló ismerője:

„A 2017-es év **válaszút lesz az emberiség számára**, ha belátjuk és komolyan vesszük a Szűzanyának ezeket a szavait: *Ha megteszitek, amit mondok nektek, béke lesz. Ha nem, egész nemzetek semmisülhetnek meg.* Az emberiség még egyszer lehetőséget kap arra, hogy Isten mellett, vagy Isten ellen döntsön. Arra vonatkozóan, hogy a rózsafüzér imádkozása, és a Szűzanya Szeplőtelen Szíve szombatjainak megtartása mennyire elengedhetetlen, a Szűzanya három okot nevezett meg. Ezeket Lucia nővér a Fuentes atyával folytatott 1957. december 26-i beszélgetésben mondta el.

Az első ok az, hogy az **ördög döntő csatára készül a Szent Szűz ellen**. Egy döntő csata mindig utolsó csatát jelent, mert a csata végén lesz egy győztes meg egy vesztes. Ezért kell most eldöntenünk, hogy melyik oldalon is állunk. Vagy Isten mellett vagyunk, vagy az ördög mellett. Más lehetőség nincs. (Gondoljunk Sarah bíboros könyvére: Isten vagy a semmi.)

A második ok (hogy miért imádkozzuk naponta a rózsafüzért és tartsuk meg az engesztelő első szombatot), amint a Szűzanya nekem is, és unokatestvéreimnek (Franciscónak és Jacintának) is mondta, az, hogy Isten még utoljára két dolgot ad a világnak az üdvözülés eszközéül. Egyik: **a szent rózsafüzér**, a másik: **Jézus és Mária Szent Szíve tiszteletének ájtatossága**. Ez hát az üdvösségünkre felkínált két utolsó eszköz, ami azt jelenti, hogy nem lesz több.

A harmadik ok az, hogy Isten az Ő gondoskodásában előbb mindig minden eszközt kimerít, mielőtt a világot megbüntetné. Amikor tehát látja, hogy a világ semmi figyelmet sem szentel Neki, akkor bizonyos szorongással, mintegy utolsó eszközként az Ő Legszentebb Édesanyját adja még nekünk. Szorongással teszi ezt az Isten, mert **aki ezt a végső „gyógyeszközt” visszautasítja és megveti, az semmiféle bocsánatot sem nyerhet már az Égtől, mert olyan bűnt követett el, amit az Evangélium Szentlélek elleni bűnnek nevez**. Ez a bűn abban áll, hogy nyíltan és teljes tudatossággal utasítja vissza valaki az Istentől felkínált üdvösséget.”

Szűz Mária Szeplőtelen Szívének győzelme három rész-győzelemből áll, jobban mondva győzelmének három szakaszából. Mielőtt tehát megvalósulna

a Szűzanya harmadik, végső és teljes győzelme a sátán fölött (és ez a győzelem már az apostoli atyák tanítása szerint is összefügg az emberiség nagy tisztulásával, amikor is mindenfajta sátáni hatalom megszűnik az emberek fölött), tehát még ezt megelőzően Oroszországnak meg kell térnie a Szent Szűz Szeplőtelen Szívének való odaszentelés által – vagyis ez lenne a második győzelem, azaz Mária Szeplőtelen Szíve győzelmének 2. szakasza. Mivel azonban ez az odaszentelés száz év óta még sohasem történt meg teljesen aszerint, ahogyan azt Isten Szűz Márián keresztül kérte, ezért a szovjet dialektikus materializmus elterjedt az egész világon. Amikor a berlini fal leomlott, a zsilipek megnyíltak, és a világot még inkább elárasztotta az ateizmus, ami az elmúlt száz év alatt félelmetes szellemi és anyagi pusztítást végzett, és szörnyű üldözést eredményezett. Ez a pusztítás és üldözés tart mind a mai napig a muzulmán invázióval, gender-forradalommal, és az egész világot átszövő pedofil hálózatokkal, mert azt tudni kell, hogy ezeket egytől egyig az istentelen globalizmus (világegységesítés, egy-világrend) kikényszerítésére szolgáló zsaroló eszközként használják.

A Szűzanya győzelmének tehát se a harmadik, se a második fázisa nem valósult meg az elmúlt száz évben, és pedig azért nem, mert az első sem valósult meg igazán soha.

Nézzük, miért?

Isten nem akarja a szabad akarattal felruházott ember együttműködése nélkül megvalósítani az Ő végidőkre vonatkozó megmentő tervét. Az elmúlt száz év alatt a katolikus hívek többsége és az Egyház felelősei is elmulasztották megtenni a magukét annak érdekében, hogy megvalósuljon Mária Szeplőtelen Szíve **győzelmének első fázisa**. Nem tettek eleget a Fatimai Szűzanya kéréseinek, nem engesztelték Szeplőtelen Szívét. Mert ez a legelső feltétel: *először a helyettesítő engesztelés győzelmének kell megvalósulnia, s ez fogja megnyitni Isten nagy irgalmasságát, hogy sokakat, emberek milliárdjait lehessen még megmenteni, akik különben elvesznének*. Fatima egyházi elismerése és a pástorgyermekek boldoggá, sőt szentté avatása fontos dolog, de nem helyettesíti az engesztelésre szóló megbízatásunk teljesítését, ami a Fatimai Szűzanya kéréseinek megvalósítását várja a katolikusoktól, kezdve a magas klérustól az egyszerű hívőig.

Mit jelent tehát **Szűz Mária Szeplőtelen Szíve győzelmének első fázisa**? Mi hozza majd el ennek az első szakasznak a diadalát?

Ha engedelmesen és alázattal imádkozzuk mindennap a rózsafüzért, és megtartjuk a **Szeplőtlen Szűz öt egymás után következő engesztelő első**

szombatját, elvégezve ezeken a napokon mind az ötféle dolgot, ami ezzel jár:

rózsafüzér imádkozása (öt tizedes),
negyed óra elmélkedés bármelyik rózsafüzér titok felett,
engesztelésként felajánlott szentgyónás elvégzése,
engesztelő szentáldozás a szentmisében és
önmagunk felajánlása Szűzanya Szeplőtelen Szívének.

Ennek az ügynek az elhanyagolásában alapvetően hibás az Egyház is, mert hivatalosan soha sehol se püspök, se püspöki konferencia nem rögzítette a liturgiában a Szűzanya Szeplőtelen Szívének engesztelő szombatjait, röviden az „első szombatok” megtartását, ellentétben azzal, ahogyan a Jézus Szíve első péntekkel tette (kivéve Portugáliát, de sehol másutt). Hivatalos helyről soha sem adtak ki pasztorális programot az első szombatokról, amivel pedig az emberiség megtérését oly hatékonyan lehetne előmozdítani. Így aztán ezeket a szombatokat a katolikusoknak csak elenyésző része tartotta meg – a klérus által megtúrva –, míg a katolikusok többsége, püspökök, papok, világi hívek nemigen fordítottak rá figyelmet, és soha nem is gyakorolták, különösen az utóbbi 50 évben. Ez a tulajdonképpeni oka annak, hogy miért is nem valósult meg maradéktalanul soha a 2. győzelem: Oroszország megtérése a Szűzanya Szeplőtelen Szívének történő följánlás által^{7*}, és kiváltképp ezért késik még a Szűzanya végső (3.) győzelme: a sátánnak és a sátán emberiség fölötti hatalmának teljes megsemmisítése. Mert igazi békéről szó sincs a két világháború után, de a berlini fal leomlása után sem, sőt épp ellenkezőleg: több halott volt azóta mindenféle háború és terrorizmus következtében, mint a II. világháborúban – nem beszélve a meg nem születettek ellen dúló világháborúról, ahol is az anyaméhben meggyilkoltak száma milliárdokra rúg. Ez béke?

Ez a győzelem már csak egy nagy tisztulás árán lehetséges, meg annak árán, ami még utána jön – ahogy Garabandal óta már tudjuk. De még mindig van valamicske időnk – különösen azok után, hogy az USA-ban a választások során mégiscsak a nép akarata érvényesült, és nem a globalista elit ördögi hatalma, a maga pedofil hálózataival és gender-forradalmaival. Tehát van még egy kis időnk arra, hogy **minden erőnket összeszedve igazán bele vessük magunkat egy intenzívebb engesztelésbe**. Tegyük meg Fatima Királynőjének és Magyarország Nagyasszonyának kéréseit az Irgalmasság nagy műve,

⁷ Ezt az álláspontot képviseli ma az Egyházban sok ismert teológus mellett Raymond Burke bíboros, aki idén (2017. május 19-én) a római Élet Fórumon felszólított Oroszország felajánlására a Szűzanya Szeplőtelen Szívének. [szerk.]

azaz a helyettesítő engesztelés által, minden ember nevében, minden emberért, és minden ember örangyalával egységben. Mert az engesztelés kifejezetten hivatása Magyarországnak, a Regnum Marianumnak, Mária engesztelő országának. Ezért akarjuk hűségesen és buzgón teljesíteni Fatimai Miasszonyunk kéréseit azzal, hogy lelkiismeretesen, a pástorgyermekek engesztelő lelkületével megtartjuk minden hónapban az első szombatot ebben az évben, 2017-ben és a következő néhány még hátralévő évben is.

Akkor majd Oroszország is megtér, és megtörténik minden ellenséges földi és természetfölötti hatalom legyőzése, a Szűzanya végső győzelme a sátán fölött. Amikor megjelenik az égen a kereszt jele, ahogy Máté 24,30-ban és a Jelenések Könyve 1,7-ben olvashatjuk, akkor jön vissza Jézus az ég felhőin a szent angyalokkal, és akkor lesz majd az az ítélet, ami a Jelenések Könyve 19. fejezetében olvasható. (Ne tévesszük össze ezt az utolsó ítélettel, ami a Jelenések Könyve 20,7-14-ben van leírva, mert a két ítélet két teljesen különböző dolog.) Jézus visszatérésekor mindazok, akik Hénokkal és Illéssel az igaz hitet, az igazságot, Jézus Krisztus nevét, parancsait, igéit és a szentségeket változtatás nélkül megtartották, és nem igazították a korszellemhez, mindazok bemehetnek az **Isten országának** menyegzős lakomájára. Mert ezek – akár csak az öt okos szűz – a végső idők próféciajának olaját vitték a korszóikban, ezért helyesen értelmezték a végidőket, és a hűséges maradék Egyház helyes útját követték.

Az Úr ezeréves békebirodalmát (Jel 20,1-6) már Izajás próféta is láthatta (Iz 11): „Akkor majd együtt lakik a farkas a báránnyal, és a párduc együtt tanyázik a gödölyével. Együtt legelészik majd a borjú s az oroslán, egy kisgyerek is elterelgetheti őket.” Mindannyian ismerjük ezt a szentírási szakaszt. Szent II. János Pál pápa azt mondta, amikor boldoggá avatta a két fatimai gyermeket, hogy a boldoggá avatással megkezdődött a gyermekek évezrede. Ezért azt is mondhatjuk, hogy a fatimai gyermekek az emberiség vezetői lettek, hogy megmutassák nekünk, hogyan lehet bejutni a békének ebbe a krisztusi birodalmába. Mert ide csak egyszerű és alázas gyermekek léphetnek be, kicsinyek, szegények és szelídek, akik lélekben gyermekek, még ha felnőttek is. Ilyenek léphetnek csak be ebbe a pompás **paradicsomi békebirodalomba**, amiről Izajás az előbb idézett szakaszban ezt mondja:”Sehol nem ártanak, s nem pusztítanak az én szent hegyemen. Mert a föld úgy tele lesz az Úr ismeretével, mint ahogy betöltik a vizek a tengert.”

Ezért, kedves testvérek, legyünk készen Jézus Krisztusnak és az ő országának eljövételére, amikor majd a szent Egyház eljut a legmagasabb tökélyre és

szépségre, és mennyei Jeruzsálemként úgy száll alá az égből, mint felékesített menyasszony – amint a Jelenések Könyve ábrázolja (Jel 21). Hogy ez valóra váljon itt a földön, ezért imádkozunk már 2000 éve: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is!” És amikor itt a földön ugyanúgy Isten akarata valósul meg, mint a mennyben, az valóban az új paradicsom lesz: új ég és új föld, melyben az igazságosság lakozik (2Pét 3,13). Amen.

(Pécs, 2017.05.13.)

Teljes búcsú 2017-ben

A Fatimai jelenések századik évfordulója alkalmából ebben az évben májustól októberig teljes búcsút lehet nyerni.

A Fatimai jelenések jubileumi évének méltóságteljesebb átélése miatt Ferenc pápa teljes búcsúval ajándékozott meg minden hívőt.

Elnyerhetik azok:

1. akik elzarándokolnak Fatimába, tisztelettel részt vesznek valamelyik ünnepségen, vagy imában Szűz Mária tiszteletére, elimádkozzák a Miatyánkot, Hiszekegyet és fohászkodnak a fatimai Szűz Máriához;
2. akik imádatlalt tisztelik a Fatimai Szűz Mária szobrot, amely bármelyik templomban, oratóriumban vagy más megfelelő helyen, ünnepélyesen ki van téve nyilvános tiszteletre a jelenések évfordulója napjaiban (minden hónap 13-án, májustól októberig) és aki alázattal, imádságos lelkülettel részt vesz Szűz Mária tiszteletére rendezett valamelyik ünnepségen, elimádkozza a Miatyánkot, Hiszekegyet és fohászkodik a Fatimai Szűz Máriához;
3. akik a korukra tekintve, betegségük vagy más komoly okok miatt nem tudnak utazni, eltökéltséggel bünbánatot végeznek minden bűneikért, (amikor módjuk lesz rá szentgyónáshoz és szentáldozáshoz járulnak), imádkoznak a Szentatyáért és a jelenések évfordulójának napjaiban a kis Fatimai Szűz Mária szobor előtt (mindig a hó 13-án májustól októberig) lélekben egyesülnek a jubileumi ünnepségeken, ezáltal bizalommal átadják imáikat és fájalmukat vagy életük áldozatát Szűz Mária által Irgalmas Istenünknek;

A teljes bűcsű elnyeréséhez szükséges, hogy a hívek igazi bűnbánatot tart-
sanak, teljesítsék a megszokott feltételeket: szentgyónás, szentáldozós, imád-
kozni a Szentatya szándékára.

*(Tkks= tlcsova kancelária konferencia biskupov slovnska= a a szlovák püspöki kon-
ferencia sajtóirodája, 2017 március 16.)*

Fordította: Orlovsky István

A teljes bűcsű elnyerésének alap feltételei:

Szentgyónás és szentáldozás, lehetőleg a bűcsű napján, valamint a Szent-
atya szándékára elimádkozni egy Hiszekegyet, Miatyánkot, Üdvözlégyet és
Dicsőséget.

Teljes bűcsű nyerhető részben a bűneinkkel kiérdemelt, szentgyónás után is
megmaradó saját tartozásunk törlesztésére, másrészt felajánlható a tisztítóhe-
lyen szenvedő lelkek ideigtartó büntetésének csökkentésére. (Bűcsűt vehetünk
a reánk váró büntetésektől.)

Élő felebarátainkért nem ajánlható fel, mert aki a földön él, annak magának
is van módja a bűcsű elnyerésére. (Nekünk az a dolgunk, hogy imádkozunk
megtérésükért.)

Valóban „egy istent imádunk”?

Sokszor hallok, amikor valakinek megesik a szíve a migránsokon, hogy: „*Minek ez a békétlenkedés, hát nem egy Istent imádunk?... Csak másképp nevezik meg, de ugyanarról az istenről van szó! ... Hol van itt az irgalom szegény menekültekkel szemben?!*”

A dolog egyik fele rendben volna, ha valóban menekültek lennének, akiken segíteni kell, és nem embercsempészek által eljuttatott, a befogadó országban követelődző tömegekről lenne szó, akik erőszakosan lépnek fel, miközben állítólag menekültek...

Máskor meg úgy néz ki a dolog, mint annál a szerencsés hölgnél, akivel egy terjedelmes riport készült, Ő „elő-örsnek” jött a családjából, menedéket kapott Németországban, és most családgyesítés címén várja kiterjedt családtagjait, hogy azok is megérkezzenek. „*Török boltba jár vásárolni, azt vesz, amit megszokott, tanulni nem kell, mert értik a nyelvét, és mert ha a férje megérkezik, akkor semmi dolga már nem lesz. A férje majd dolgozik, de a terv szerint csak feketén, mert másképp egyikük elesne a segítytől... Ő pedig gyerekeket szül, hogy vallása terjedését ezzel segítse, hiszen úgymint mindent átvesz az iszlám.*” A riportban a hölgy teljes természetességgel mondta mindezt. És a „*Trójai faló*” ily módon történő megnyílása a legszelídebb változat. Én nem ismerem mélyen az iszlámnak, mint vallásnak a törvényeit, de néhány dolog erőteljesen feltűnik.

Van ugyanis az előző riportban egy áruló mondat: „*Úgymint mindent átvesz az iszlám.*”! – A riportbeli hölgy kimondta az igazságot, azt, amit a magyarok már 500 éve tudnak! Mert nem más nemzet gyermekeit hordták el idegenbe, a lányokat ágyasoknak, a fiúkat pedig janicsárképzőbe, s nevelték őket saját nemzetünk ellen! *Nekünk abból, amit más népek ránk akarnak erőltetni, tapasztalatunk van! – És talán ez a tapasztalat segít észrevenni olyan dolgokat is, amit nyugati „barátaink” nem akarnak meghallani...* - Lehetne itt fájdalmas tények sokaságát felsorakoztatni akárcsak a történelemből is, hiszen sok szomorú példánk van, de maradjunk csak a jelenben.

Buda elfoglalása, egy áruló miatti török kézre kerülése tipikusan a „*trójai faló*” esete volt – valami olyasmi, mint ami most Európában történik – de a mai helyzet ennél is ravaszabb.

Nézzük a tényeket!

- Ha egy Istent imádunk, akkor hogyan lehet azzal az istennel kétféleképpen gondolkozni?

Az Öröktől fogva Létező Teremtő Isten csak egy törvénycsoportot adott az emberiségnek, amit Tízparancsolatnak hívunk, annak 5. parancsolatában az élet védelmével, és az egészben nem volt soha semmiféle kitétel, hogy például bizonyos esetekben mégiscsak szabad embert kizárni és ölni, mert ezzel istent szolgáljuk!

- Később pedig Isten Fia azt mondta: „*Beteljesíteni jöttem a Törvényt, nem megszüntetni azt.*” – és 600 évvel később nem adott ki másik törvényt, vagy annak kiegészítését a másvallásúak leigázásával kapcsolatban.

- És, ha egy az istenünk, akkor miért vannak *iszlám-hívők*, és miért vannak „*könyv népei*”, akikkel szemben az iszlám-hívők szerint egészen más elbírálás szerint lehet és kell cselekedni, mint a saját vallásúakkal szemben? *Ha egy az istenünk, akkor mit takar ez a megkülönböztetés?*

- Az iszlám hívei nagyon tisztelik istenüket, érzékenyek mindenre, amivel úgy gondolják, hogy bárki is megsérti őt. Ez nagyon becsülendő tulajdonság. - *De, ha egy az istenünk, akkor hogyan van az, hogy a keresztények legszentebb helyén, Krisztus Golgota-útján végig hangos zsbivásáros bazár zajong, és nem ima hangja hallatszik, hanem az, hogy „Eladó az egész világ!”*

Ha egy az istenünk, akkor hogyan csúfolható meg ily módon egy 2000 éves Szentnek nevezett vallási Hagyomány egy 600 évvel később született, más törvények szerint működő vallással?

Ez igencsak elgondolkoztató...

Azután, ha figyel az ember, ilyen képeket lát...

Ennek a templomnak az első alapjai még a 300-400-as évekre nyúlnak vissza, majd később keresztény bazilika lett belőle.

Ma a jobboldali tornya durván megrongálódott állapotú, ahogy a keresztet letörték róla, másik tornyát magas minaretté alakították. Ma iszlám imahely. Belseje teljesen üres, illetőleg a nők számára egy rész el van ráccsal kerítve. A bejáratnál, egy nagy táblán 6 db óra van felfestve, jelezve, hogy mikor vannak az imaalkalmak...

És itt egy különös gondolat adódik: Krisztus megkísértésénél a sátán felvitte Jézust egy magas hegyre, ahonnan „az egész világot” be lehetett látni, és azt mondta: „*Nézd, ezt mind neked adom, ha imádsz engem!*” – Jézus megfelelt neki erre a kísértésre, majd meg is fizette a válaszáért az anyag urának az árat. - Hogy akkor mit gondolt a kísértő magában, mit nem, azt nem tudjuk, de sejtethetjük...

Született Krisztus Urunk után 666 körül egy vallás, (Mohamed ekkortájt jegyezte le a törvényeket), melynek istene valóban megköveteli, hogy leborulva

imádják őt, mégpedig 6x naponta! ... És nem sorolom fel, hogy mi történhet azzal, aki ezt nem teszi meg...

Nos, ezek után: ***Ki kit imád ténylegesen a szíve mélyén?***

G.M.

A napi evangélium mellett

„Vannak közöttetek, akik nem hisznek.” Jézus ugyanis kezdettől fogva tudta, kik nem hisznek, és ki fogja elárulni. (Jn 6,63-64)

Tudom, kiket választottam. De be kell teljesednie az Írásnak: „Aki kenyeremet eszi, sarkát emelte ellenem.” Előre megmondom, mielőtt megtörténnék, hogy amikor majd bekövetkezik, higgyétek, hogy én vagyok. (Jn 13,18-19)

Júdás elárulta Jézust. A kenyerét ette, mégis a sarkát emelte ellene. Ezt Jézus előre tudta, ennek így kellett bekövetkeznie a megváltás művében.

Júdás a tanítványok között volt. Természetes módon lehet feltételezni, hogy nagy reményekkel és örömmel csatlakozott Jézushoz, hiszen a zsidóság igen komoly Messiás-várásban élt. A Messiás-várásuknak több oldala volt. Egyrészt egy általános hangulat, mely Jézus születése körüli évtizedekben különösen erősen élt az Ószövetség választott népében. Másrészt konkrétan megfogalmazott vizsgálendő dolgokat állítottak fel, hogy amennyiben egy nagy hatású próféta tűnne fel, az alapján lehessen elbírálni, hogy ő lehet-e a Messiás. Júdás is nyilván ebben a felfokozott várakozási hangulatban élt.

A Messiás-várási hangulathoz hozzá tartozott az, hogy úgy képzeltek el, hogy a Messiás majd politikai hatalmat küzd ki a választott népnek. A Jézus mellett élő apostolok nem igazán tapasztalták Jézus politikai törekvéseit, hiszen nem erről tanított, nem ennek az elképzelésnek megfelelően élt.

Az apostolok nagy része szép lassan igyekezett alkalmazkodni a szeretetre alapuló tanításhoz, de ez nyilván nehezen ment nekik. Júdás is minden nap több órán át hallgatta Jézus tanítását, hallgatta az Evangéliumot, de az nem tudott igazán gyökeret verni a szíve mélyén. Így jöhetett létre, hogy a tiszta tanítás folyamatos hallgatása mellett maradt egy kis rés, melyen a sátán tudta őt kísérteni. Pedig a tanítást a lehető leghitelesebb személytől, magától Jézus Krisztustól hallotta nap mint nap.

Jézus időnként külön elmagyarázza az apostoloknak tanításának nehezebben érthető részeit akkor, amikor egy kicsit magukra tudnak maradni. Mindezek mellett Júdás egyre inkább afelé haladt – melyet a vezető papok is képviseltek – hogy Jézust mindenek ellenére el kellene távolítani. Milyen érdekes, hogy a sátán tudta befolyásolni a napi evangélium hallgatása mellett, olyan mértékig, hogy végül elárulta Jézus Krisztust a kritikus pillanatban.

Ezek alapján elgondolkodtam azon, hogy mi a garancia arra, ha én minden nap hallgatom vagy olvasom az Evangéliumot, akkor az igaz hit útján maradjak? Júdás példája alapján úgy tűnik, hogy csupán az, hogy minden nap „foglalkozom” az Evangéliummal, az nem adhat garanciát a tiszta hit megéléséhez, megőrzéséhez. Ehhez valami plusz is kell, melyet nekem kell hozzátennem. Talán a szándékban, a szív nyitottságában lehet megtalálni ezt a pluszt.

Minden nap – az Evangélium napi tanulmányozása mellett – tudatosan meg kell küzdenem azért, hogy cselekedeteim, szavaim is Isten nagyobb dicsőségét szolgálják. E mellett azért is kell imádkoznom minden nap, hogy megkapjam a tisztánlátás kegyelmét ebben a zavaros világban, hogy ezáltal is kevésbé tudjon a sátán fogást találni nálam. A sátán nagyon kifinomult, megtévesztő trükkökkel kezd, és utána viszi szép fokozatosan az embert egyre inkább az ő oldalára.

Kérjük nap mint nap az égiek segítségét, hogy bűneinket minél előbb észrevegyük és minél előbb megbánjuk azokat tiszta szívből, és keressük a tisztulásunk lehetőségét minél gyakrabban a szentgyónásban is.

Jánosy Gábor

Boldog Maria Serafina nővér látomása Lutherről.

Az Angyalok Nővérei elnevezésű szerzetesrend alapítóját, Jézus Legszenbebb Szívéről nevezett Maria Serafina Micheli nővért (1849-1911) XVI. Benedek pápa 2011. május 28-án avatta boldoggá.

A nővér 1884-ben épp azon a napon látogatott el a szászországi Eislebenbe, Luther Márton szülővárosába, amikor a város híres szülöttje születésnapjának (1884. november 10.) negyedik centenáriumát ünnepelték. Luther Márton életével és munkásságával megosztotta egész Európát és magát az Isten egyházát is.

A négyszázadik évforduló emlékének szánt ünnepség alkalmával megteltek az utcák emberekkel, sőt még az erkélyek is tömve voltak. Több más híresség mellett az uralkodó, I. Vilmos császár érkezésére is számítottak, aki az ünnepi megemlékezések elnöki tisztét töltötte be.

A később boldoggá avatott nővér leírta, hogy nem is érdekelte, mi végre van ez nagy felhajtás szerte a városban, az ő egyetlen vágya az volt, hogy találjon egy templomot, ahol imádkozhat és leborulhat az Oltáriszentség előtt. Hosszú séta után végül talált egy templomot, aminek az ajtaja azonban zárva volt.

Letérdelt a templom lépcsőjére, hogy nyugodtan tudjon imádkozni. Már este volt, amikor ez történt, így nem vette észre, hogy nem egy katolikus, hanem egy protestáns templom előtt térdel. Imája közben egy angyal jelent meg neki, aki ezekkel a szavakkal szólt hozzá: Kelj fel, mert ez egy protestáns templom!

Majd így folytatta: De azt akarom, hogy lásd, hová jutott Luther Márton büntetesképp, és milyen fájdalmakat kell elviselnie büszkesége miatt. Ezen szavak elhangzását követően a nővér egy szörnyű mélységben lángoló tüzet látott, ahol számtalan kegyetlenül megkínzott lélek szenvedett.

Ennek a lyuknak a közepén volt egy férfi, Luther Márton, aki lényegesen másképp nézett ki, mint a többiek: démonokkal volt körülvéve, akiknél kalapácsok voltak. A démonok letérdellették Luthert, és úgy tűnt, sikertelenül próbálnak egy hosszú szöveget Luther fejébe verni.

A nővér arra gondolt, hogyha az emberek némelyike látná ezt a drámai jelenetet, nem adózna tisztelettel Luthernek és nem rendeznének megemlékezéseket és ünnepélyeket egy ilyen személy számára.

Később, amikor csak lehetőség adódott rá, mindig emlékeztette rendtársait, hogy alázatos és rejtett életet éljenek. Meggyőződése volt, hogy Luther Márton örök kárhozatra lett ítélve, különösen a legelső halálos bűnben, a büszkeségben való megátalkodottsága miatt.

Jézus Legszentebb Szívéről elnevezett Maria Serafina nővér.

A Jézus Legszentebb Szívéről elnevezett Boldog Maria Serafina nővér Clotilde Micheli néven látta meg a napvilágot 1849-ben. Misztikus volt, legelhíresültebb látomása Lutherrel kapcsolatos. Ő alapította az Angyalok Nővérei Szerzetesrendet (Institute of Sisters of the Angels). 1911. március 24-én Faicchioban, Itáliában hunyt el.

XVI. Benedek pápa 2009. július 3-án tiszteletre méltóvá nyilvánította, majd 2011. május 28-án boldoggá avatta.

(Fordította: Horváth Ádám Béla)

Egy váratlan találkozás személyes élményéről

Május 13-a szombattól Henri Boulad egyiptomi jezsuita a vatikáni rádiós jezsuiták Residenza Canisio rendházában vendégeskedett. Olasz fokoláre mozgalom hívta meg előadásra a Róma melletti Grottaferratába, de előtte egy kicsit megpihent a már 85 éves atya. Vasárnap a reggelinél, ahogy beléptem, azonnal felismerni véltem őt, bár háttal ült nekem. Pont úgy néz ki, mint a Boulad atya! – gondoltam. Erre megfordult. Sötét öltönyén, a papi kereszt mellett kitűzve a magyar kokárdánk. Ez nagyon mélyen megérintett, levegő után kapkodtam, de aztán nagyon forrón és szorosan átöleltük egymást. Jezsuita a jezsuitát, pap a papot ölelte és még a magyar állampolgár a honfitársát. A többi jezsuita erre az ölelős találkozásra föllállt és megtapsoltak bennünket. Jól tudták, hogy mi a különlegessége ennek az ölelésnek: a magyar felségjelvénnyel európai uniós polgárrá lett Boulad atyának szólt a taps, aki most az Európai Unióba magyar állampolgárként érkezett. Másnap reggel szobájában fölkerestem a riporter magnómmal.

P. Vértesaljai: - Isten hozott Rómában, Atyám! Egyenesen Budapestről érkeztl?

P. Boulad: - Nem, Egyiptomból jövök, de voltam előtte Budapesten, Magyarországon, és visszatérek oda a jövő hónapban. Most, hogy magyar állampolgár vagyok, visszatérhetek hazámba, Magyarországra, és a világ bármely részébe utazhatok.

P. Vértesaljai: - Milyen útlevelemmel érkeztl Olaszországba?

P. Boulad: - Természetesen a magyar útlevelemmel. Ez volt az első alkalom, hogy használtam.

P. Vértesaljai: - Nagyon örülök. Az első kérdésem az iszlám és a kereszténység közötti együttélésre vonatkozik. Hogyan lehetséges az együttélés az iszlám és a kereszténység között? Hogyan lehet ezt megélni a Közel-keleten és hogyan lehet erről tanúskodni itt, Rómában, ezen a szent helyen, a kereszténység középpontjában?

P. Boulad: - Arab országainkban már évszázadok óta együtt élünk keresztények és muzulmánok, de az a probléma, hogy amíg a társadalmi és politikai rendszerre az iszlám nyomja rá bélyegét, addig egy egyenlőtlen társadalomban élünk. A muzulmán lényegénél fogva, már meghatározásában magasabb rendű a kereszténynél. A férfi magasabb rendű a nőnél. Tehát a muzulmánokkal az együttélés problémája az, hogy mindenkit, aki nem muzulmán, másodrendű állampolgárnak tekintenek.

P. Vértésaljai: - Hogyan viszonyul az al-Azhar (mecset és egyetem, vallási központ) a politika és vallás, a férfiak és nők közötti egyenlőség kérdéséhez?

P. Boulad: - Az al-Azhar a tiszta szunnita muzulmán tanokat képviseli. Hirdeti, hogy egy muzulmán lényegéből fakadóan magasabb rendű egy kereszténynél, a férfi magasabb rendű a nőnél és uralja őt. Egy férfinak lehet négy felesége, de egy nőnek nem lehet négy férje. Egy férfi elválhat a feleségétől, de egy nő nem válhat el a férjétől. Egy férfi tanúskodása felér két nő tanúságtételével. Más szóval az iszlám természeténél fogva egyenlőtleniséget hirdet. Ezt számításba kell venni. És amíg nem jutunk el egy polgárjogi rendszerhez, amelyben a vallási tényező már nem létezik, továbbra is fennáll a probléma. Tehát nagyon jó, hogy együtt élünk, de amint érzékeny ponthoz érkezünk, akkor szembesülésre kerül sor. Most olyan ponton vagyunk, hogy az iszlám vagy megváltozik, és alkalmazkodik az emberi jogokhoz, vagy egy általános, mindenre kiterjedő szembenállás felé haladunk. Minden ország aláírta az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát, amelyet az ENSZ 1948-ban hirdetett ki, kivéve az 57 muzulmán országot.

P. Vértésaljai: - Mind a mai napig?

P. Boulad: - Igen, mind a mai napig. Mert nem akarják elfogadni ezt a Charát, amely ellenkezik a vallásukkal. Tehát a probléma az, hogy az iszlám egy olyan vallási rendszer, amely lényegénél fogva diszkriminál. Rendben van, elfogadom az együttélést, de csak ha mindenki egyforma jogokkal rendelkezik. Egy egyiptomi egyenlő egy másik egyiptomival, a nő egyenlő a férfival. De ez nem megengedett. Mivel az egyiptomi alkotmány második cikkelye megállapítja, hogy az iszlám az egyiptomi alkotmány legfőbb eszmei forrása, ez azt jelenti, hogy már a kiindulási pont magába foglalja a diszkriminációt, amely jelen van a társadalmi élet minden szintjén. Úgyhogy nagyon szép a párbeszéd, amelyet a kereszténység folytat az iszlámmal, de ez teljesen téves már alapján, mert nem akarják a tárgyaló asztalra helyezni az igazi problémát. Félünk, tehát lehorgonyoztunk a hazugságban, nem lehetséges a párbeszéd. Teregessük ki az asztalra a valódi problémákat és próbáljuk meg megoldani azokat. De ha ez nem történik meg, akkor csak egy helyben topogunk. Ez az iszlám-keresztény párbeszéd esete már 50 éve. Amióta 1965-ben, a II. Vatikáni zsinat „Nostra aetate” dokumentumával elkezdődött, nem haladtunk előre egyetlen lépéssel sem. A kiinduló pontnál vagyunk. Teljes zsákutcában. Hogy miért? Mert a párbeszéd szakértői katolikus részről nem akarják meghallgatni, hogy mit mondanak a keleti keresztények, akiknek más a nyelvezetük, más a

megközelítési módjuk, más az érzékenységük, mások a tapasztalataik. A nyugati szakértők, akiket iszlamológusoknak hívnak, nem rendelkeznek valóságos tapasztalatokkal az iszlámot illetően. Akadémiai, elméleti, absztrakt iszlámot ismernek. Azt mondom nekik, hogy az iszlám valósága más, mint amit a könyvekben olvastok, vagy amit beszédpartneretek mond. Ferenc pápának volt bátorsága, hogy Kairóban egy beszédében érintse ezt a problémát, amikor azt mondta: a vallás kérdése Istenre vonatkozik, az állam és a társadalom kérdése pedig az emberre. Az iszlám totalizáló, totalitárius rendszerében azonban nem létezik a vallási és a polgári kettéválasztása.

P. Vértésaljai: - Leheteséges egy lassú változás az iszlámban? A vallás és a polgári élet különválasztása?

P. Boulad: - Lehetetlen. Öt kísérlet történt erre az utóbbi két évszázadban. A XIX. század muzulmán reformációjának nagy gondolkodói voltak, mint például Muhammed Abduh és Rashid Rida. A második kísérletre, az iszlám reneszánszra a XIX. század végén került sor, amikor egy laikus eszméket hirdető mozgalom külön kívánta választani a vallást és a polgári életet. Ez azonban nem sikerült. A harmadik kísérlet a XX. század elején elindult egyiptomi nacionalista mozgalom volt, élén Saad Zaghoul politikussal, amely azt hirdette, hogy a vallás Isten ügye, Istenre vonatkozik, míg a nemzet az állampolgárok ügye. Ferenc pápa is beszélt erről Kairóban. Egy újabb kísérlet volt a szíriai és libanoni Baath mozgalom, amelyben részt vettek muzulmán és keresztény, főleg keresztény gondolkodók, akik el akarták távolítani a vallási szférát a polgári társadalomból. Ez sem vezetett semmire. Az utolsó kísérlet Mahmud Mohammed Taha szudáni sejk nevéhez fűződik. Sokak által elismert, nagy vezető személyiség volt, aki vissza akarta vezetni az iszlámot az eredetekhez, Mekkához, (a 610 és 612 közötti) nyitott időszakhoz. Meg akarta változtatni a Korán fejezeteinek a sorrendjét, és az erőszakos, harcos medinai szúrák, fejezetek elsőbbségét a nyitott, misztikus mekkai versekkel akarta felcserélni. Ezért (76 éves korában), 1985. január 18-án Khartoum főterén felakasztották.

Tehát az iszlám tíz évszázada kelepcebén, egérfogóban van, nem tud belőle kiszabadulni. Mindenki, aki megpróbálta megreformálni az iszlámot – muzulmánokról beszélek - az visszautasításba ütközött. Itt van a dráma: ha az iszlám továbbra is ezt a vonalat követi, akkor egy általános összeütközés felé haladunk, nem pusztán az egyházzal, nem csak a Nyugattal, hanem Kínával, Ázsiával, a világ többi részével is. Az együttélés és a párbeszéd egyetlen lehetséges alapja az ember, az emberi jogok, az emberi méltóság, a mindenki egyenlősége.

P. Vértésaljai: - Rómából nézve van-e valamilyen sajátos szempontja ennek az együttélésnek?

P. Boulad: - Róma, mint egyház, vagy mint Olaszország fővárosa?

P. Vértésaljai: - Mint Róma püspöke.

P. Boulad: - Hihetetlen erkölcsi támpontot jelent. Ő ezt nagy bölcsességgel és óvatossággal alkalmazza, de ennél tovább kellene jutni. Azt mondanám, hogy a beszédpartner a falhoz kell állítani és meg kell kérdezni például: igen vagy nem, ez igaz, vagy hamis? Az al-Azhar sejkje, Mohamed Ahmed at-Tajjib visszautasítja, hogy az iskolai és egyetemi tankönyvekből eltávolítsa azokat a Korán verseket, amelyek erőszakra, intoleranciára, mások gyűlöletére buzdítanak, annak ellenére, hogy a köztársasági elnök, Al-Sisi kérte több ízben is őt és az ulemák gyűlését, hogy cenzúrázzák a tankönyveket és mindezeknek a szövegeknek az oktatását. A sejk nem tette meg és nem fogja megtenni. Ezek a tankönyvek és ez a tan az egész világot befolyásolják, mert az iszlám hitszónokokat, akik az iszlámot terjesztik, Kairóban, az al-Azharban képezik ki. Tehát ha az al-Azhar nem változtat tanításán, akkor az egész világot megfertőzi ezzel az intoleranciával és ezzel a visszautasító magatartással. Másodszor, kérték az al-Azhar sejkjét, hogy ítélje el a Dáís/ISIS-t. Nem tette meg, nem akarja megtenni, nem fogja megtenni. Hogy miért? Egyszerűen csak azért, mert a Dáís a Korán hiteles másolata, a Korán gyakorlati megvalósítása. Tehát nem ítélné el a Dáíst, anélkül, hogy ne ítélné el magát a Koránt, amelyből a Dáís ihletet merít, amely a forrása. Nagyon kritikus helyzetben vagyunk. Róma szerepe az lenne, hogy az iszlámot és a muzulmánokat, különösen az al-Azhar sejkjét ez elé az ellentmondás elé állítsa: akartok békében élni mindenkivel, az iszlám valóban a béke vallása?

P. Vértésaljai: - Te mindig nagyon egyenesen, őszintén beszélsz. Nem félsz attól, hogy megölnek?

P. Boulad: - Nem.

P. Vértésaljai: - Miért nem?

P. Boulad: - Engem soha nem fenyegettek meg. Soha. Sem Egyiptomban, sem Egyiptomon kívül. Azért sem félek, mert az, aki megölne, ezzel bebizonyítaná, hogy nekem van igazam. Mert bebizonyítaná, hogy az igazsággal szemben az egyetlen érv a kés. Ekkor ő hátrányban lenne. Egy érvre érvvel kell válaszolni, egy bizonyítékra egy bizonyítékot kell felmutatni. De az nem válasz, ha valaki megfenyeget, vagy megöl. Ha ez az egyetlen válaszod, akkor az azt jelenti, hogy képtelen vagy emberi szintre helyezkedni. Ekkor teljes egészében az állatok szintjén vagyunk, a dzsungel törvényének szintjén.

P. Vértésaljai: - Ahhoz, hogy megvalósuljon az együttélés, elkerülhetetlen a párbeszéd és követve Jézust, szükség van testvéri segítségnyújtásra, befogadásra az Irgalmas Szamaritánus nevében. De mi a párbeszéd? A görög szó őszinte, nyílt beszédet jelent két fél között. Jézus nem mindig kezdett párbeszédet. Hogyan lehetséges a Ferenc pápa által kívánt párbeszéd a kereszténység és az iszlám között?

P. Boulad: - Először is létezik a mindennapi élet párbeszéde. Van egy muzulmán szomszédnőm és szükségem van két paradicsomra, hogy megfőzzem a szószot. Bekopogok hozzá és kérek tőle, rám mosolyog, és átnyújt két, négy, hat paradicsomot. Semmi probléma. Másnap neki van valamire szüksége, eljön hozzám, én odaadom neki, amit kér, semmi probléma. Ebből a szempontból az együttélés teljesen működik. Nincs probléma.

Egy másik párbeszéd a mindennapi életen kívül, amiről éppen beszéltem, ez a szeretet párbeszéde. Én például már negyven éve a Karitásznál szolgálók. Kedvezményezettjeink 90%-a muzulmán. Tehát nincs semmiféle diszkrimináció. Nem azért segítjük a muzulmánokat, mert muzulmánok, a keresztényeket, mert keresztények, hanem mert emberek és szükségük van ránk; szerencsétlenek, segítjük őket, mert emberi lények. Legyen elegendő az emberi síkon végzett párbeszéd, kerülni kell a vallási szempontokat. Harmadszor: Egyiptomban, a katolikus iskolákban és kórházakban azok, akiknek segítséget nyújtunk, nagy többségükben muzulmánok. Katolikus iskoláink diákjainak 70%-a muzulmán, nincs semmi probléma. Ezzel szemben amint a párbeszéd teológiai síkra terelődik, háborút lobbant lánggra. Kerülni kell a teológiát. Ha teológiáról van szó, akkor a hitvédelem, az apologetika területére lépünk. Folyvást haladunk előre, de amikor a párbeszéd végkövetkeztetése ellentmond a Korán szövegeinek, akkor teljes elutasításban van részünk. Tehát nem haladunk előre. A racionális párbeszéd, ahogy azt XVI. Benedek pápa kívánta, nem létezik, mert a racionalitás csak addig működik, amíg nem jutunk el a végkövetkeztetéshez, amely ellentmond az iszlám alapvető szövegeinek. Ettől a pillanattól kezdve elutasítják, tehát nem lehet előrejutni az értelem síkján. Az ész megfojtotta az a dekrétum, amelyet a X. században hoztak, és amely kimondja, hogy az „idzstihád”, vagyis az iszlám alapvető szövegei független, szabad gondolkodás alapján történő, személyes értelmezésének kapuja végleg bezárult, tehát elutasítja az iszlám kritikai elemzését.

P. Vértésaljai: - Veszélyes lehet-e a kierőszakolt párbeszéd?

P. Boulad: - A párbeszédet nem lehet kierőszakolni. A párbeszédnek az igazságon, az őszinteségen kell alapulnia. Egyébként nem párbeszéd. Nem

lehet erőltetni a párbeszédet. Tehát, mi egy valódi párbeszéd közös alapja? Az igazság, vagy egy másik szempont: az emberi lény. Egyenlő-e egy ember egy másik emberrel? Vagy vannak, akik egyenlőbbek, mint mások? Egy nő egyenlő-e egy férfival? Nem. Egy nem muzulmán egyenlő egy muzulmánal? Nem. Akkor hogyan akartok párbeszédet folytatni?

P. Vértesaljai: - Végül is a keresztény reményből él és a jövőbe tekint.

P. Boulad : - Én hiszek az ember és az emberiség csodálatos jövőjében, mert Krisztus már megnyerte a harcot. Reménységem Krisztus végső győzelmén alapszik, mert legyőzte a világot, a bűnöket és a gonoszt. „Bízatok, én legyőztem a világot” (Jn 16,33) – többek között ezek voltak Krisztus utolsó szavai három évig tartó apostoli életének. Krisztus már legyőzte a világot. A világ, a gonosz, a bűn már legyőzetett. Vége, „finita la musica” – vége a zenének. És az én reményem az az, hogy tudom, hogy vége, a harcot megnyertük. Az Apokalipszis, a Jelenések, a Kinyilatkoztatás könyvének megvalósulása nem lesz más, mint egy olyan valóságnak a történelmi megnyilvánulása, amely már létezik jelenleg is a történelem, az emberek tudatának a mélyén. Más szóval, reményem bennem él. Azért mondja Szent Pál: „a remény pedig nem csal meg” (Róm 5,5-8), mert már garanciánk van rá, hogy Krisztus legyőzte a rosszat. Tehát a reménységem alapja a hitem. A hitem.

P. Vértesaljai: - Köszönöm szépen Atyám és jó utat!

P. Boulad: - Köszönöm szépen.

(Vatikáni Rádió, 2017.05.20.)

Iszlám vagy halál? – A kopt zarándokbusz elleni merénylet megdöbbentő részletei

Hatalmas tempóban terjed a Facebookon azoknak a kopt zarándokoknak a tragikus története, amelyről általánosságban anno a 777 is [hírt adott](#).

Az online írás külföldi cikkekből szemlézve feltárja a tragédia pontos hátterét. Alább változtatás nélkül közöljük a szöveget:

Amikor Manchesterben egy koncert végén 22 ember meghalt egy robbantásban, az egész világ hangos volt a hírektől. Színes képek, interjúk, a hozzátartozók szívet tépő történetei, a túlélők részletes beszámolóit töltötték meg a médiát napokon, heteken át... Az egész világ gyászolt.

Öt nappal később 29 egyiptomi keresztény meghalt, amikor a buszokat terroristák támadták meg. Még negyvenketten súlyosan megsérültek, a merénylők elmenekültek. Ez a történet két napig sem élt a médiában. Nem láttunk képeket, interjúkat, a részleteket sem hallottuk a hírekben. Nos, akkor álljon itt, amiről valószínűleg kevesen hallottak:

Keresztények egy csoportja – szülők, nagyszülők, gyerekek – egy kolostorhoz indultak zarándoklatra, két busszal utaztak. Minya városa mellett terroristák állították meg őket. Miután a gyilkosok körülvették az egyik buszt, egyesével kiszállították az utasokat. Ahogy az ajtón kiléptek, egy álarcos fegyveres mindegyiküktől megkérdezte: „Muzulmán vagy?” Egyikük sem volt az.

Ezután mindegyikük kapott egy esélyt arra, hogy megtagadja Jézus Krisztust és áttérjen az iszlámra. Egymás után minden egyes utast, miután az megvallotta Krisztust és elutasította az áttérést, a terroristák pár lépéssel arrébb hurcoltak és elvágták a nyakát vagy fejbe lötték.

Egyesével, tizenkilenc felnőttet és tíz gyermeket állítottak választás elé: az iszlám vagy a halál. És amikor nem voltak hajlandóak megtagadni Krisztust, azonnal meggyilkolták őket.

A másik busz utasai a történetet látva megpróbálták elmenekülni, buszukra tüzet nyitottak a terroristák, 42 embert sebesítve meg.

Miért van az, hogy egy manchesteri tragédia annyival érdekesebb és fontosabb, mint a minyai mészárlás? Mert az előbbi fehér embereket érintett, vagy mert a mi kontinensünkön történt? Más okai is lehetnek.

A média inkább azért „menekült el” a keresztény vértanúk elől, mert túlságosan is erős tanúságot tesznek a keresztény hitről. Ha szerencsétlen koncertlátogatók, akik rosszkor voltak rossz helyen, a terror áldozataul esnek, sajnálkozunk – és közben szerencsésnek érezzük magunkat: mi megúsztuk!

De amikor keresztények azért halnak meg, mert elutasítják, hogy megtagadják hitüket, az már arról az erőről és szabadságról beszél, amit hétköznapi emberek Krisztusban felfedeztek! Egyetlen épeszű ember sem hal meg tudatosan valamiért, amit nem tart mélységesen igaznak, az életénél is fontosabbnak. A történelemben láthattuk, hogy a keresztény mártírok arra inspirálták másokat is, hogy kövessék az Üdvözítőt. A világi média éppen ezt nem akarja. Így aztán egy homályos szalagcímmel, hogy emberek haltak meg egy busztámadásban, „letudták” a rossz hír közlését anélkül, hogy a Jó Hír előtérbe kerülne...

De a Nyugatnak még a keresztény polgárai is hajlamosak hátat fordítani az ilyen mártír-történeteknek. A vértanúk hitének ereje mellett ugyanis rossz

megvilágításba kerülhet az ő saját hitük gyengesége. Amíg az üldözés földjén a keresztények hűségesen eljárnak misére, imádságra úgy, hogy tisztában vannak vele: bármelyik pillanatban életüket veszthetik –mi a szabadság földjén könnyedén elhagyjuk a vasárnapi misét, ha ebédre várt vendégekről, a gyerekünk fociedzéséről vagy épp egy kis fejfájásról van szó.

Nehéz közel engedni magunkhoz a mai vértanúk történetét, mert ők szembeítenek minket azzal, hogy nekünk is meg kellene halnunk Krisztusért – meghalunk legalább a bűnös szokásainknak, ragaszkodásainknak, egy rendetlen kapcsolatnak, komfortérzetünknek.

A templomainkban azt énekeljük Jézusnak: „Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani”.

Tényleg? Ők 29-en készen voltak...

(A történetet egyébként keresztény és világi oldalak is hozták valamilyen formában – H.P.)

Szűz Mária, a keresztények segítsége

A május 24-én megtartandó liturgikus ünnep egy konkrét történelmi eseményre épül.

„Amikor a magyarság szenvedett, a pápák álltak mellette, az ő segítségükkel nyerte vissza hazánk a töröktől fővárosát és régi határait. Most pedig a magyar fegyverek oltalma alatt vonult be az Örök Városba négyéves rabsága után népének ujjongása közt VII. Pius pápa” – írta Kühár Flóris.

Napóleon bukása után VII. Piusz pápa is kiszabadult. Az egyházfő kíséretére a Radetzky-huszárok magyar lovasszázadát rendelték, akik akkor az osztrák–francia határ mentén teljesítettek szolgálatot.

Az Alpokon való átkelés nagyon megviselte VII. Piusz pápát, a hintóban zötykölődő pápát egy tiszt saját köpenyével takarta be. Egyes források szerint e huszártiszt nem volt más, mint a ráckevei Horváth János (1774—1849), akinek alakjáról Petőfi Sándor híres elbeszélő költeménye, a János vitéz főhősét mintázta. Horváth János tetteért a legmagasabb pápai kitüntetésben, a Krisztus-rend gyémánt csillagjában részesült, melyet halála után hozzátartozói a ráckevei templomnak adományoztak. A rendjelet az áldoztató kehelyre forrasztották, amely 1937-ben került a székesfehérvári egyházmegyei gyűjtemény tulajdonába.

VII. Piusz pápa 1814. május 24-én vonult be újra Rómába. Ennek emlékére rendelte a Szűz Mária Keresztények segítségé ünnepet.

Magyar segítőit soha nem feledte el. Emlékül a pápa zászlót adott a Radetzky-ezrednek. A zászló egyik oldalán a Boldogságos Szűz, a másikon két angyal (génusz); az egyik Rómát jelképezi, ez a magyar címert tartja, a másik Magyarországot jelképezi és a pápai koronát emeli. A zászlón ez a felirat áll:

„Ungariae Patronae Pium comitatis ad Urbem; O felix tanto Roma sub auspicio. – Boldog vagy Róma, hogy érzed a Magyarok Nagyasszonyának oltalmát, ki Piusz pápát a Városba kísérte.”

A zászlót örök emlékül a bécsi fegyvertárban őrzik.

(www.karizmatikus.hu)

Szűz Mária ünnepek (folytatás)

július 2. *Sarlós Boldogasszony*

(Szűz Mária látogatása Erzsébetnél)

Ez a nap a keleti egyházban az V. század óta Mária-ünnep, de eredetileg más volt a tartalma. A császárváros 1204-ben latin uralom alá került s a ferencesek ezt az ünnepet új tartalommal töltötték meg: Máriának rokonánál, Erzsébetnél történt látogatására emlékeztek. A magyar elnevezés az aratás kezdetére utal.

július 5. *Szűz Mária hét öröme*

július 9. *A Csodálatos Anya*

július 13. *A Rosa Mystica főbúcsúja Montichiari-ban*
(Olaszország)

július 16. *Kármel-hegyi Boldogasszony*

Kármel hegye bibliai hely. Illés próféta nevéhez és az Illés-hagyományokhoz tartozó hegy. (ld. 1 Kir 17-19.) a Kármelhegy Asszonyának épített monostorban Albert jeruzsálemi pátriárka megalkotta 1208-ban a Kármelhegyi Boldogasszony Testvéreinek szabályait. Ez a kármelita rend kezdete. Stock Szent

Simon, angol származású egyetemes rendfőnök 1251. július 16-án részesült a skapuláre-látomásban. A vállruha az üdvösségnek, a szövetségnek a jele.

július 26. *Szent Joakim és Szent Anna*
(*Szűz Mária szülei ünnepe*)

augusztus 2. *Angyalos Boldogasszony*

Szeráfi Szent Ferenc különösképpen szerette a Boldogságos Szűzet. Ezért kedvelte azt az épületet, amelyet Angyalos Boldogasszonynak, vagy más néven Porciunkulának neveznek. Ott rakta le a Kisebb Testvérek Rendjének alapjait, onnét indította el a klarisszákat, és földi pályáját is ott fejezte be boldogan. A hagyomány szerint ebben a kis templomban nyerte el Szent Ferenc a teljes búcsút, melyet a pápák megerősítettek és más templomokra is kiterjesztettek. Ennyi sok jótétemény után még arra is engedélyt kapott a rend, hogy a liturgiában megünnepelje augusztus 2-án a Porciunkula búcsúját.

augusztus 5. *Havas Boldogasszony*
(*római főtemplom felszentelése*)

A római Sancta Maria Maggiore templom búcsúnapja. Ezt a bazilikát Liberius pápa építtette az Esquilinus hegyen, a IV. században. A bazilikának alkalmas és Istennek kedves helyet kerestek, és Isten azzal mutatta meg szándékát, hogy a nyári hőségben hó fehérlett az építendő bazilika helyén. III. Sixtus pápa (432-440) átépíttette, ezzel akarván hódolni Szűz Máriának, akit az efezusi zsinaton (431) a Theotokosz (Istenszülő) címmel illettek.

augusztus 15. *Nagyboldogasszony*
(*Szűz Mária mennybevétele*)

Az ünnepnek igen korai előtörténete van. Jeruzsálemben már az V. században ezen a napon ünneplik Máriát az „Istenszülő napja” címmel. Hamarosan mennyei születésnapként (Natale) szerepel, mivel aki az eredeti bűnnel soha nem volt beszennyezve, annak halála sem lehetett olyan büntetés jellegű, mint Ádám többi ivadékáé. Erre utal a latin Dormitio, Obdormitio és a görög Koimesis nevek, vagy a magyar Mária elszenderedése kifejezés. A gall liturgia, mely keleti hatást őriz, a VI.-VII. században e napon a Szűz mennybevételel ünnepli. Róma Mária mennyei születésnapjaként már a VII. században megtartja. Az ünnep Magyarországon számos zarándok-templom búcsúnapja.

augusztus 22. Boldogságos Szűz Mária királynő

1900. óta Mária-kongresszusok és a búcsújáróhelyeken megfordult hívek kérték a pápától ezt az ünnepet és egyben azt, hogy az egész világot ajánlják föl Szűz Máriának, mint Királynőnek. Az ünnepet XII. Pius pápa 1954. november 1-én, a mennybevétel dogmája kihirdetésének negyedik évfordulóján rendelte el. Nazianszi Szent Gergely mondotta, hogy Mária az egész minden-ség Királyának édesanyja, ezért nyíltan „Úrnő”-nek, „Úrasszony”-nak, „Királynő”-nek nevezték őt a legrégibb időktől fogva. Már Origenésznél, a nagy tudósnál is megtaláljuk ezt a címet, melyet azután Szent Jeromos, Aranyszájú Szent János, Kréti Szent András és sokan mások adnak meg Máriának. Az Egyház hittudósai pedig minden teremtet lény Királynőjének, a mindenség Úrnőjének nevezik, amiben az Egyház főpásztorai osztoznak velük.

További kiegészítő információkat adunk közre az új kiadványunkban, a „Szűz Máris Litániák és Szűz Mária ünnepek” c. vékony könyvben.

Mária- kegyhelyek

Tekia

A „tekija” török szó, magyarul annyit jelent, mint kolostor, zárda. Az 1660. év körül egy kisebb török templom állt azon a helyen, ahol most a tekijai kegytemplom van, Délvidéken, a Duna túlsó partján fekvő Péterváradtól délre. A mecset előtt faházikó volt, ebben két török dervis, remete élt és dicsérte az egy örök Istent. A templom közelében forrás fakadt, amely hűs, üde vizet adott, és a közeli Péterváradról tömegesen jöttek ide a törökök - részint, hogy szomjuakat oltsák, részint, hogy vallásos mosakodásukat elvégezzék.

A török hódoltság után (1693-ban) a mecsetet kápolnává alakították át az ide települt jezsuiták, és azt a Havas Boldogasszony tiszteletére szentelték. Amikor 1716-ban Pétervárad alatt több mint 200.000 fős hadsereggel megjelent a török, Savoyai Jenő csak feleannyi embert tudott ellenük a csatába vinni. Az ütközet 1716. augusztus 5-én, éppen Havas Boldogasszony ünnepén zajlott le, és a keresztények fényes győzelmével végződött. A törökök teljesen szétverve, eszeveszett futásban kerestek menedéket.

A hagyomány szerint a kápolna közelében álló hatalmas fa ágai között egy Szűz Mária-képet találtak a keresztény katonák, amely hasonlított a római Havi vagy Havas Boldogasszony kegyképéhez. Savoyai Jenő herceg ez előtt a kép előtt könyörgött segítségért; a győztes ütközet után ő maga vette le a fa ágai közül és vitte be nagy ünnepséggel a katonák örömujjongása és ágyúdörgés közepette a kápolnába, s ott a Te Deum hangjai mellett az oltárra helyezte.

Ez a híres kegykép, amely a tekijai kegytemplom oltára fölött függ. A pétervárad győzelem emlékére XI. Kelemen pápa az egész Egyházban egyetemessé tette az Olvasós Boldogasszony ünnepét.

A kegykép előtti buzgó imádság és a forrás vizében való áhítatos mosakodás következtében igen sok csodás gyógyulás és egyéb imameghallgatás történt.

A kápolna helyén 1881-ben építették a mai kegytemplomot neogótikus stílusban. A régi török templomot, amelyet annak idején sekrestyének alakítottak át, lebontották, és helyére egy kupolát építettek; ez alatt áll az oltár. Az oltár háta mögött az úgynevezett belgrádi Szűzanya képét helyezték el.

Tekijának két búcsúja van. Az egyik az úgynevezett kisbúcsú, július 26-án, Szent Anna napján, a nagy búcsú augusztus 5-én Havi Boldogasszony napján.

A kegyhely az újvidék-belgrádi műút mellett, Péterváradtól 3 kilométerre fekszik. Megközelíthető az Újvidék központjából induló helyi járatú autóbusszal, annak végállomásától 15 perc gyaloglásra van.

Ötven-hatvan évvel ezelőtt úgy a bácskai, mint a bánáti hívek között igen közkedvelt és látogatott búcsújáróhely volt. Manapság a magyarajkú hívek szívesebben mennek Doroszlóra.

Óbecsey Gärtner István

(A katolikus zarándokok mellett szép számban jöttek szerb-ortodoxok, azaz görögkeletiek is a tekijai Szűzanyához; s időről-időre néhány mohamedán is megjelent az egykori szenthelyükön és a Segítő Szűz Mária ellenállhatatlan szeretete bizonyára az ő lelküket is megérintette. – a szerkesztő)

Milyen egy igaz pap?

Meggyőződésem szerint, az új papi magatartásnak három követelménye van:

A pap legyen egész lelkével pap. Mondjon le a polgári alkudozásról és a kétlakiságról. Ne akarjon két úrnak szolgálni.

Álljon, amint mondtam, a gyöngék és a szenvedők mellé, életmódjával, magatartásával és konkrét állásfoglalásával. Bizonyítsa, hogy az emberekért van, nem a maga érdekéért.

Legyen az imádság embere, ez legyen a fő ismertető jele, egy teljesen világiasan vedlő világban, amely egyre jobban elveszíti az érzését és érdeklődését minden iránt, ami szent. Neki kell tanújelét adnia, hogy az embereknek szüksége van magányra, Isten közelségére, imádságra. Az imádság a pap életében olyan követelmény, amit nem pótolhat a legalázatosabb külső tevékenység sem.

*Márton Áron
(Gyulafehérvár, 1973. 04.29.)*

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Csak a pápával

„Szeplőtelen Szívem felé ma a világ minden tájáról kedves hódolat érkezik a nekem szentelt papok, anyai szeretetem fiai részéről.

Engedjétek, hogy vezesselek benneteket, és nem fogjátok érezni mindennapi nehézségeitek terhét.

Karjaimban szeretnék tartani benneteket, hagyatkozzatok teljesen Szeplőtelen Szívemre, mert így vagytok képesek haladni a cél felé, amelyet mind-egyiktek számára kitűztem. Már jeleztem nektek, mi ez a cél: Jézus Szíve szerinti papokká átalakítani benneteket.”

A ma emberének nagyon nehéz teljes alázattal a Szűzanyára hagyatkozni. De csak a teljes ráhagyatkozásban juthatunk el a célhoz, a Jézus Szíve szerinti élethez. Ez egyezik a Szűzanya Szeplőtelen Szíve szerinti étellel is. Ez azonban egész életre szóló feladat a híveknek is, hát még a papoknak, akiket még inkább kísért a sátán, hogy ne tudják ezt célt megvalósítani.

„Jézussá (kell válni), aki beszél, és akkor csak az igazságot fogjátok hirdetni. Az Evangélium igazságát az Egyház Tanítóhivatala szavatolja.

Ma, mialatt sötétség száll mindenre és a tévedés egyre jobban elterjed az Egyházban, mindenkit ahhoz a forráshoz kell küldenetek, amelyből Jézus árasztja az igazság szavát: a hierarchikus Egyházra, azaz a pápára és a vele egységet alkotó püspökökre bízott Evangéliumhoz.

Nem egyes papokhoz, nem egyes püspökökhöz, hanem csak a pápához hűséges papokhoz és püspökökhöz.

Ma annyira megsebzí és megfájdítja Szívemet, az Egyház Anyjának Szívét, azoknak a püspököknek a botránya, akik nem engedelmessé válnak Fiam helytartójának, és rengeteg szegény fiamat viszik a tévedés útjára.

Ezért ma szavatokkal hirdetnetek kell mindenkinek, hogy Jézus egyedül Pétert tette meg Egyháza apakövének és az igazság csalatkozhatatlan örökének.”

Ez az üzenet VI. Pál pápa utolsó éveiben hangzott el, de természetesen nem vesztette érvényét. A Szűzanya mindenekelőtt leszögezi, hogy az Evangélium igazságát az Egyház Tanítóhivatala szavatolja. A tanítóhivatalnak pedig van egy hierarchikus rendje, a hierarchikus Egyház. Az Egyházban egyre jobban terjedő tévedései mellett – a Szűzanya szavai szerint – ahhoz a forráshoz kell vezetni a híveket, amelyet a pápával egységet alkotó püspökökre bízott Evangélium mutat fel. A pápa mindig kiemelkedik a püspökök közül, hiszen ő Péter utóda, nem véletlenül szokták mondani, hogy „a pápa mondja nektek”, „a pápa látogatott el hozzátok”, „a pápa tanít titeket” stb. Ebben az egyre jobban széthúzó világban a hierarchikus rend tudatát építve magunkban is, ehhez a pápához kell ragaszkodnunk, a pápához ragaszkodó püspökökkel és papokkal kell egységet alkotnunk. Ez a Szűzanya kimondott kérése. És egyben figyelmeztet is bennünket az üzenet további részében:

„Aki ma nincs a pápával, annak nem sikerül megmaradnia az igazságban.

A gonosz lélek csábításai oly alattomosá és veszélyessé váltak, hogy bárkit félre tud vezetni.

Eleshetnek a jók is.

Elehetnek a tanítók és a bölcsek is.

Eleshetnek a papok és a püspökök is.

De sohasem esnek el azok, akik mindig a pápával vannak.”

A gonosz lélek bárki félre tud vezetni. Ezt mondja a Szűzanya! Vigyázzunk nagyon, hogy aki áll, el ne essék. És nagyon fontos, hogy imádkozzunk egymásért, különösen nagyon fontos, hogy imádkozzunk papjainkért, mert nélkűlük nincs Egyház. A hierarchikus rendbe történő betagozódás, a hierarchia megőrzése nagyon fontos alkotóeleme Egyházunknak.

„...Hogyha a papoknak ez a serege készen áll, akkor következik az a pillanat, amikor eltíprom Ellenfelem fejét és a megújult világ Szívem diadalának örömét fogja élvezni.” (1976.08.07., első szombaton)

A híveknek igen fontos támogató szerepe van a papok készenlétében. Igen komolyan kell imádkoznunk értük, hogy az alkalmas időre készen álljanak, hogy az adott pillanatban a papok seregének támogatásával a Szűzanya eltaposhassa a sátán fejét, hogy azt követően a megújult világban a Szűzanya Szeplőtelen szíve diadalának örömét élvezhessük minél többen! Adja meg nekünk ehhez a szükséges kegyelmeket a mindenkor Boldogságos Szűzanya!

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)

A r ó z s a f ü z é r

A világ kicsi fényei

Drága gyermekek! Ahogyan más helyeken is, ahová eljöttem, úgy itt is az imádságra hívlak titeket. Imádkozzatok azokért, akik nem ismerik Fiamat; azokért, akik nem ismerték meg Isten szeretetét; a bűn ellen; a megszenteltékért, akiket Fiam meghívott, hogy legyen szeretetük és lelki erejük számotokra, az egyházért. Imádkozzatok Fiamhoz, és a szeretet, amelyet megtapasztaltok közelsége által, erőt fog adni nektek, hogy az Ő nevében készségesek legyetek a szeretet cselekedeteinek véghezvitelére.

Gyermekeim, legyetek készen. Ez az idő fordulópont. Ezért újra a hitre és a reményre hívlak benneteket. Megmutatom nektek azt az utat, amelyen járnotok kell, ez pedig az evangélium igéinek útja. Szeretetem apostolai, a világnak annyira szüksége van a ti ég felé, Fiam felé, a Mennyei Atya felé nyújtott kezeitekre. Sok alázatra és a szív tisztaságára van szükség. Legyen bizalmatok Fiamban, és tudjátok azt, hogy mindig lehettek jobbak.

Édesanyjai szívem azt szeretné, hogy ti, szeretetem apostolai a világ kicsi fényei legyetek, és bevilágítsátok azokat a helyeket, ahol a sötétség akar uralkodni, hogy imáitokkal és szeretetetekkel igaz utat mutassatok és lelket mentsetek. Veletek vagyok. Köszönöm nektek.

Medjugorje, 2017. június 2.

A Szűzanya továbbra is az imára, az égiekkel való beszélgetésre hív minket. Ebből számunkra az az elsődleges feladat, hogy szorítsunk elegendő időt az imára nap mint nap. Ezért sokaknak minden nap külön meg kell küzdeni. Az imádságaink tekintetében a Szűzanya komoly hangsúllyal kéri, hogy másokért imádkozzunk: a hitetlenekért, a bűnösökért, a megszenteltékért, az Egyházért. Azt az ígéretet kapjuk, hogy ha komolyan, szívvel imádkozunk, akkor megkapjuk azt a kegyelmet, hogy szeretet cselekedeteket tudjunk véghezvinni.

Figyelmeztet minket a Szűzanya, hogy legyünk készen lelkileg, mert a mai idő fordulópont. Valóban az sejthető, hogy olyan mértékű ma már a hitetlenség Európában és más területeken is (Németországban az egyik püspök most jelentette be, hogy a püspökség területére eső 190 templomból 130-cat bezárnak), a muzulmánok százezer szám áramlanak Európába, és igyekeznek teret hódítani Afrikában is, ezért egyre inkább előttünk áll egy döntési kényszer. Döntenünk kell, hogy az igaz hit mellett kitartunk akármi árán, vagy a hitetlen, muzulmán világba sodródunk akár félelem, akár naivság következtében. Valószínűleg személy szerint is választanunk kell belátható időn belül, akár az idei év során, de országok, térségek szintjén biztosan közel van egy fordulópont. Ehhez lelkileg, imádságban fel kell készülnünk. Erre figyelmeztet szeretettel a Szűzanya. Mert nem az a kérdés, hogy az Írás teljesül-e, hanem csak az, hogy mikor, és az, hogy én akkorra fel leszek-e készülve lelkileg?

Melyik az az út, amit most a fordulópont körül kell járnunk? Az Evangélium szerinti élet. Elvileg semmi új nincs benne. Ebben csak annyi, amire figyelniük kell, hogy nem hessegethetjük el magunktól ezt, hogy majd holnaptól. Mert a világnak **ma** szüksége van apostolokra, akik tudják mutatni az igaz tiszta utat a körülöttük levőknek, akik nem akarnak az üzenetekkel foglalkozni, és ezért nem érzik igazán az idő sürgetését.

Ahhoz viszont, hogy a világ kicsi fényei lehessünk, alázatra és a szív tisztaságára van szükségünk. Ez a másik nehéz feladat, az idő odaszánása mellett. A körülöttünk levő világ az alázat gyakorlása ellen nevel, de nekünk Jézust és a Szűzanyát követve, az általunk bemutatott és végigküzdött alázatos életet kell követnünk. Alázatosan elfogadott és felajánlott szenvedések nélkül, a Golgota nélkül nincs feltámadás! És ez nem csak Jézusra volt érvényes. A magunk szintjén, a mi életvitelünkhöz igazodva nekünk is szeretettel el kell fogadnunk a testi-lelki szenvedéseket, és Jézus szenvedéséhez társítva felajánlani azt a hitetlenekért, a bűnösökért, a megszenteltekért, Egyházunkért. És vigyázzunk, ne bízzuk el magunkat, vigyázzunk, hogy aki áll, el ne essék, mert ma olyan idők járnak, hogy nagyon könnyű elesni.

Az alázatos lét, a szív nyitottsága és az imádságra szánt egyre bősegebb idő ebben nagy segítségünkre van. A rózsafüzér továbbra is a legerősebb fegyver a sátán ellen. Használjuk minden nap, Krisztus nagyobb dicsőségéért!

Jánossy Gábor